

Ελληνική Μυθολογία

Γλώσσα - Λογοτεχνία
Α΄ Δημοτικού

Ελληνική Μυθολογία

Οι θεοί του Ολύμπου

Οι άθλοι του Ηρακλή

Τίτλος: *Ελληνική Μυθολογία*
Συγγραφέας: Γιάννης Σμυρνιωτάκης

Ομάδα Εργασίας ΙΕΠ

Γιαννίκας Αθανάσιος, ΠΕ70, Σύμβουλος Α΄ (Συντονιστής και μέλος αρχικής και ανασυγκροτημένης ομάδας)
Βαρτζιώτη Βασιλική, ΠΕ02, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)
Δούμα Ελπίδα, ΠΕ60, Σύμβουλος Β΄ (μέλος αρχικής ομάδας)
Καραγιάννη Σοφία, ΠΕ70, Σύμβουλος Β΄ (μέλος αρχικής και ανασυγκροτημένης ομάδας)
Λαμπροπούλου Ελένη, ΠΕ60, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)
Μπίστα Πολυξένη, ΠΕ02, Σύμβουλος Α΄ (μέλος αρχικής ομάδας)
Τουρίμπαμπα Αγλαΐα, ΠΕ02, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)

Επιμέλεια κειμένου: Βασιλεία Κερεσσετζή
Σχεδιασμός εξώφυλλου: Βάνα Ρουσιώτη
Εικονογράφηση: Λιουμπόβ Στεπούνινα
Επιμέλεια έκδοσης: Μαρία Καρβέλα, Πέτρος Παπαπέτρος

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
Σπυρίδων Δουκάκης
Πρόεδρος του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Το παρόν εκπονήθηκε με ευθύνη των Επιστημονικών Μονάδων Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών, του Τμήματος Β΄: Προγραμμάτων Σπουδών και Εκπαιδευτικού Υλικού του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής σύμφωνα με υπ' αρ. πρωτ. 145275/ΓΔ4/04-12-2024 (ΑΔΑ: 66ΦΨ46ΝΚΠΔ-Χ7Ρ) Υπουργική Απόφαση

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ελληνική Μυθολογία

Οι θεοί του Ολύμπου

Οι άθλοι του Ηρακλή

Γλώσσα - Λογοτεχνία
Α΄ Δημοτικού

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΣΜΥΡΝΙΩΤΑΚΗΣ

Περιεχόμενα

Η γέννηση των θεών	9
Οι δώδεκα θεοί του Ολύμπου	16
Ο Δίας	18
Η Ήρα	22
Η Αθηνά	24
Ο Απόλλωνας	30
Η Άρτεμη	35
Ο Ερμής	38
Ο Ήφαιστος	42
Η Εστία	46
Ο Άρης	48
Η Αφροδίτη	50
Ο Ποσειδώνας	53
Η Δήμητρα	56
Η γέννηση του Ηρακλή	62
Η Αρετή και η Κακία	66
Το πρώτο κατόρθωμα του Ηρακλή	68
Ο γάμος του Ηρακλή	70
Ο Ηρακλής κι ο Ευρυσθέας	72
Το λιοντάρι της Νεμέας	74
Η Λερναία Ύδρα	76
Το ελάφι της Κερύνειας	79
Ο κάπρος του Ερύμανθου	82
Οι στάβλοι του Αυγεία	84
Οι Στυμφαλίδες όρνιθες	86
Ο ταύρος της Κρήτης	90
Τα άλογα του Διομήδη	93
Η ζώνη της Ιππολύτης	94
Τα βόδια του Γηρυόνη	97
Τα μήλα των Εσπερίδων	101
Ο Κέρβερος του Άδη	102
Ο Ηρακλής και η Δηιάνειρα	104
Ο θάνατος του Ηρακλή	108
Γλωσσάρι	110

Οι λέξεις με έντονα γράμματα επεξηγούνται
στο γλωσσάρι στο τέλος του βιβλίου.

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Γαία, η μητέρα
των θεών

Η γέννηση των θεών

Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν σε πολλούς θεούς, που τους είχαν πλάσει με τη φαντασία τους. Πριν όμως γεννηθούν οι θεοί, υπήρχε μόνο το Χάος, δηλαδή το Σύμπαν. Από το Χάος γεννήθηκε η Γη, που οι αρχαίοι Έλληνες την έλεγαν Γαία.

Στη συνέχεια, το Χάος και η Γαία ενώθηκαν και γέννησαν το Έρεβος (το σκοτάδι) και τη Νύχτα. Η Γαία έκανε κι άλλα παιδιά, τον Ουρανό και τον Πόντο. Επίσης, γέννησε τους τρεις Κύκλωπες. Αυτοί είχαν μόνο ένα πολύ μεγάλο μάτι στη μέση του μετώπου τους.

Από τη Γαία και τον Ουρανό γεννήθηκαν η Ρέα και ο Κρόνος, και αργότερα οι Τιτάνες και οι Γίγαντες.

Τα παιδιά που γεννούσε η Γαία τα έκρυβε ο πατέρας τους ο Ουρανός στο σκοτεινό βασίλειο του Κάτω Κόσμου, γιατί φοβόταν πως κάποιο από αυτά θα του έπαιρνε τον θρόνο.

Μόνο ένα παιδί, ο Κρόνος, κατάφερε να ξεφύγει και να νικήσει τον Ουρανό. Παντρεύτηκε τη Ρέα και έγινε ο κυρίαρχος του κόσμου. Επειδή όμως κι αυτός φοβόταν για τον θρόνο του, κατάπινε τα μωρά που γεννούσε η γυναίκα του.

Η Ρέα δεν ήθελε να χάσει κι άλλο παιδί, γι' αυτό όταν ήταν πάλι να γεννήσει, πήγε κρυφά στην Κρήτη. Εκεί, μέσα σε μια σπηλιά, γέννησε ένα αγοράκι, τον Δία.

Έπειτα, γύρισε γρήγορα στον Όλυμπο και έκανε ότι γεννάει. Μόλις τελείωσε, τάχα, η γέννα, τύλιξε μια πέτρα σαν μωρό και την έδωσε στον άντρα της. Ο Κρόνος κατάπιε την πέτρα, νομίζοντας πως ήταν το νεογέννητο παιδί του.

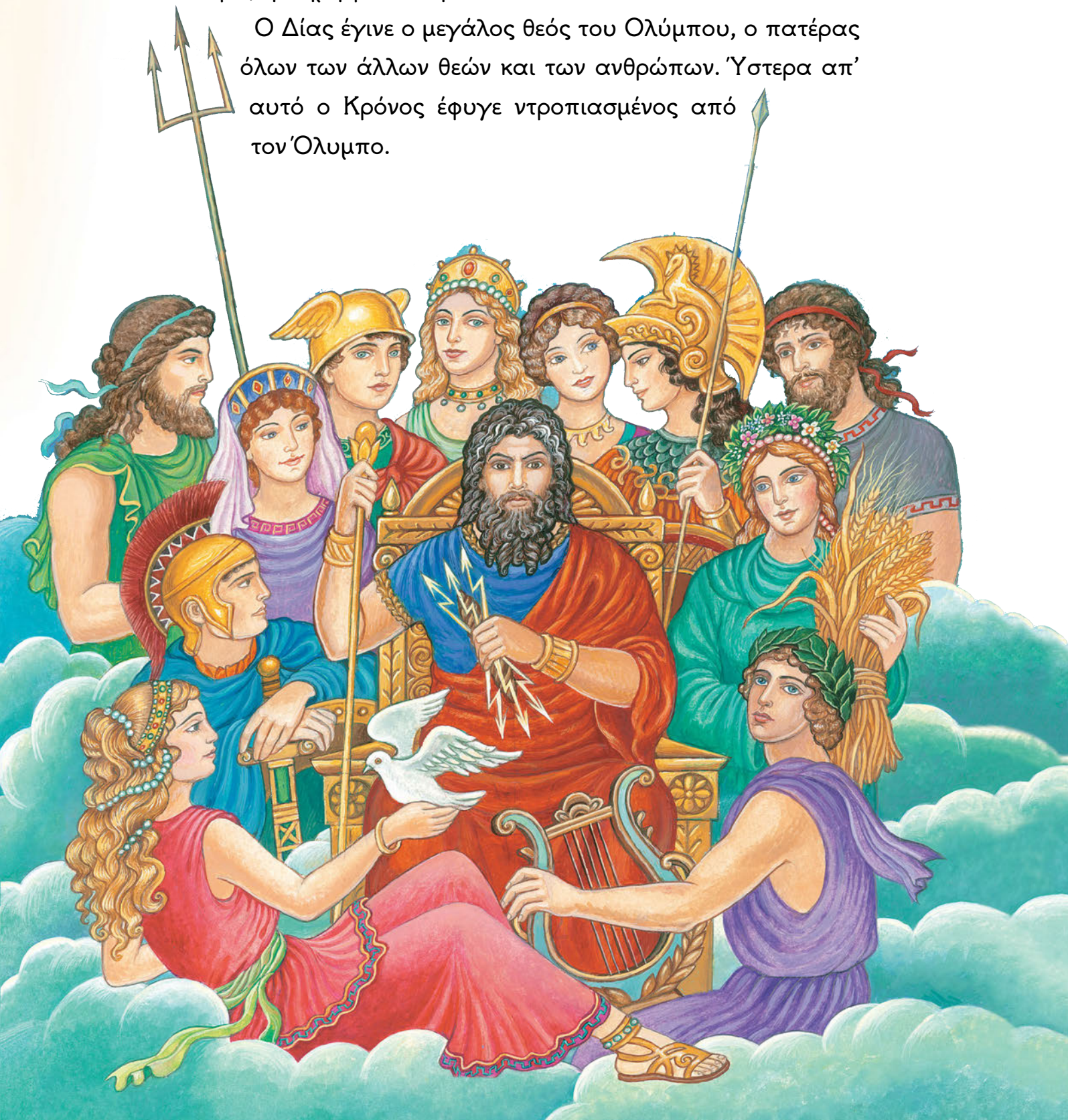

Η Ρέα έβαλε τους Κουρήτες, μερικά οπλισμένα παλικάρια, να χορεύουν και να χτυπούν δυνατά τις ασπίδες και τα δόρατά τους. Με αυτόν τον τρόπο ο Κρόνος δεν άκουγε τα κλάματα του μικρού Δία. Η Ρέα έστελνε επίσης καθημερινά στη σπηλιά μια κατσίκα, την Αμάλθεια, για να δίνει στο μωρό το γάλα της.

Τον μικρό Δία τάζαν με το μέλι τους και πολλές μέλισσες. Τα περιστέρια τού έφερναν αμβροσία και ένας μεγάλος αετός μάζευε το νέκταρ από έναν βράχο και του το πρόσφερε.

Όταν ο Δίας μεγάλωσε, γύρισε κρυφά στον Όλυμπο. Εκεί έμαθε από τη μητέρα του τι είχε κάνει ο πατέρας του στα αδέρφια του που είχαν γεννηθεί πριν απ' αυτόν. Μια μέρα, έδεσε τον Κρόνο με αλυσίδες και τον ανάγκασε να βγάλει από το στομάχι του όλα τα παιδιά που είχε καταπιεί. Έτσι, βγήκαν από την κοιλιά του ο Ποσειδώνας, ο Πλούτωνας, η Ήρα, η Δήμητρα και η Εστία.

Ο Δίας έγινε ο μεγάλος θεός του Ολύμπου, ο πατέρας όλων των άλλων θεών και των ανθρώπων. Ύστερα απ' αυτό ο Κρόνος έφυγε ντροπιασμένος από τον Όλυμπο.

Οι Τιτάνες έκαναν πόλεμο με τον Δία και τα αδέρφια του για να πάρουν την εξουσία. Ο πόλεμος αυτός ονομάστηκε Τιτανομαχία. Οι Τιτάνες έριχναν μεγάλους βράχους εναντίον των θεών του Ολύμπου. Ο θόρυβος από τη μάχη ήταν τόσο μεγάλος, ώστε έτρεμαν ο ουρανός και η γη.

Ο Δίας, με τους κεραυνούς που του έφτιαξαν οι Κύκλωπες, και με τη βοήθεια των Γιγάντων, κατάφερε να νικήσει τελικά τους Τιτάνες.

Όμως, μετά τη νίκη του αυτή θέλησαν και οι Γίγαντες να του πάρουν την εξουσία. Έτσι, έγινε η Γιγαντομαχία, όπου νίκησε πάλι ο Δίας. Τελικά, έγινε εκείνος ο κυρίαρχος του κόσμου.

Οι δώδεκα θεοί του Ολύμπου

Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι οι θεοί κατοικούσαν στον Όλυμπο, το ψηλότερο βουνό της Ελλάδας. Οι θεοί του Ολύμπου ήταν δώδεκα, έξι θεοί και έξι θεές. Οι θεοί ήταν ο Δίας, ο Απόλλωνας, ο Ερμής, ο Ποσειδώνας, ο Άρης και ο Ήφαιστος. Οι θεές ήταν η Ήρα, η Αθηνά, η Άρτεμη, η Δήμητρα, η Αφροδίτη και η Εστία.

Οι θεοί έτρωγαν αμβροσία, που τους έκανε αθάνατους, και έπιναν νέκταρ. Είχαν ανθρώπινη μορφή και πολλά ανθρώπινα προτερήματα και ελαττώματα. Πολλές φορές έκαναν σφάλματα, και ο Δίας, που ήταν αρχηγός τους, τους τιμωρούσε.

Ο Δίας

Ο Δίας ήταν ο βασιλιάς των θεών και των ανθρώπων. Το παλάτι του βρισκόταν στην ψηλότερη κορυφή του Ολύμπου. Εκεί κατοικούσε μαζί με τη γυναίκα του, την Ήρα.

Ο Δίας ήταν ο θεός του ουρανού και των καιρικών φαινομένων. Αυτός έστελνε στους ανθρώπους το φως του ήλιου. Επίσης, όποτε ήθελε, μάζευε τα σύννεφα και δημιουργούσε τη βροχή.

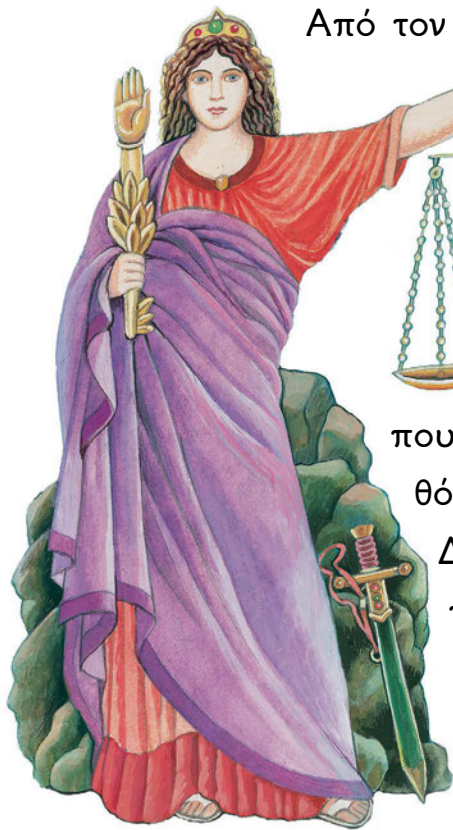
Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι ο Δίας έστελνε όλα τα καλά και τα κακά στη ζωή κάθε ανθρώπου.

Προστάτευε τους κυνηγημένους και τους ξένους που ζητούσαν φιλοξενία, γι' αυτό λεγόταν και ξένιος.

Πολλές φορές έπαιρνε τη μορφή ανθρώπου και κατέβαινε στη γη. Άλλοτε πάλι μεταμορφωνόταν σε βροχή, σε ταύρο ή σε κάποιο πουλί για να περάσει απαρατήρητος.

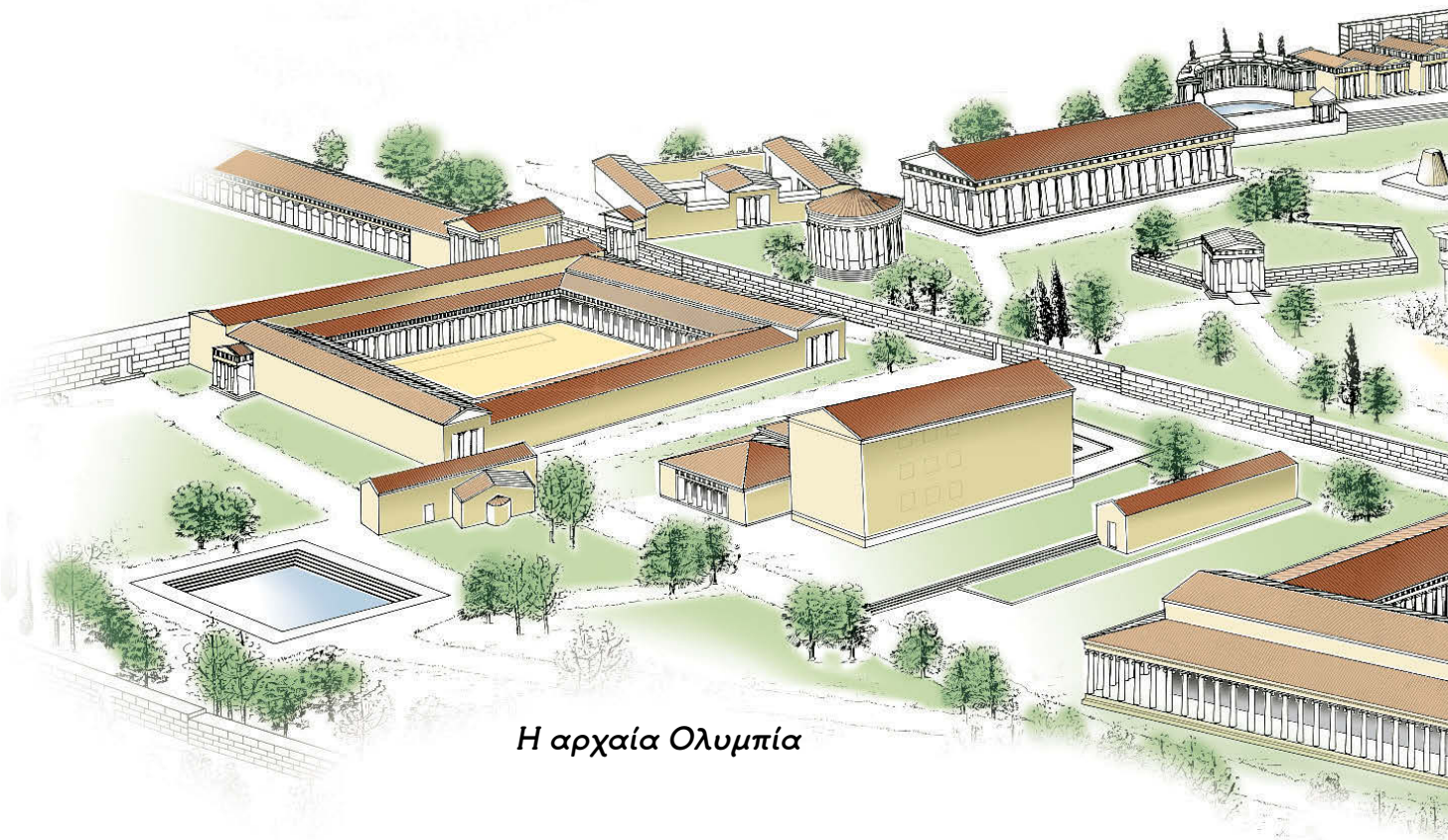
Τα σύμβολα του παντοδύναμου Δία ήταν ο αετός, το λιοντάρι και ο κεραυνός. Τα ιερά του δέντρα ήταν η βελανιδιά και το πλατάνι.

Από τον χρυσό του θρόνο παρακολουθούσε όλα όσα γίνονταν πάνω στον Όλυμπο αλλά και κάτω στη γη. Προστάτευε τους καλούς ανθρώπους και βοηθούσε τους αδύναμους. Τιμωρούσε όμως όσους αδικούσαν τους συναθρώπους τους στέλνοντάς τους τον κεραυνό του. Βοηθός του στο έργο του αυτό ήταν η κόρη του, η Δίκη. Καθόταν πάντα κοντά στον θρόνο του και του έλεγε τις αδικίες που έκαναν οι άνθρωποι.

Σε πολλά μέρη της Ελλάδας υπήρχαν ιερά αφιερωμένα στον Δία. Το σημαντικότερο ήταν σε μια περιοχή της Ηπείρου, τη Δωδώνη. Εκεί βρισκόταν το περίφημο μαντείο του, δίπλα σε μια ιερή βελανιδιά, που ήταν το αρχαιότερο δέντρο στην Ελλάδα. Οι ιερείς του μαντείου άκουγαν το θρόισμα των

Η αρχαία Ολυμπία

φύλλων της βελανιδιάς, μάντευαν τη θέληση του Δία και έδιναν τον κατάλληλο χρησμό.

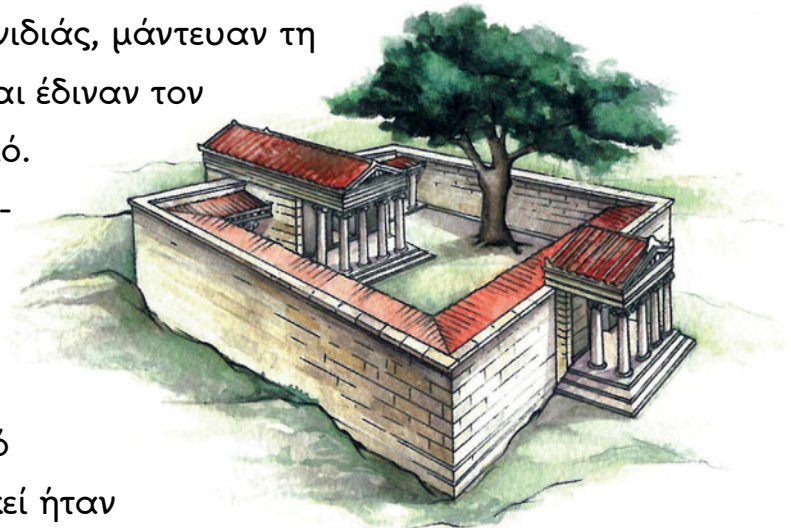
Ένα άλλο σπουδαίο ιερό του Δία βρισκόταν στην Ολυμπία.

Μέσα στον ναό

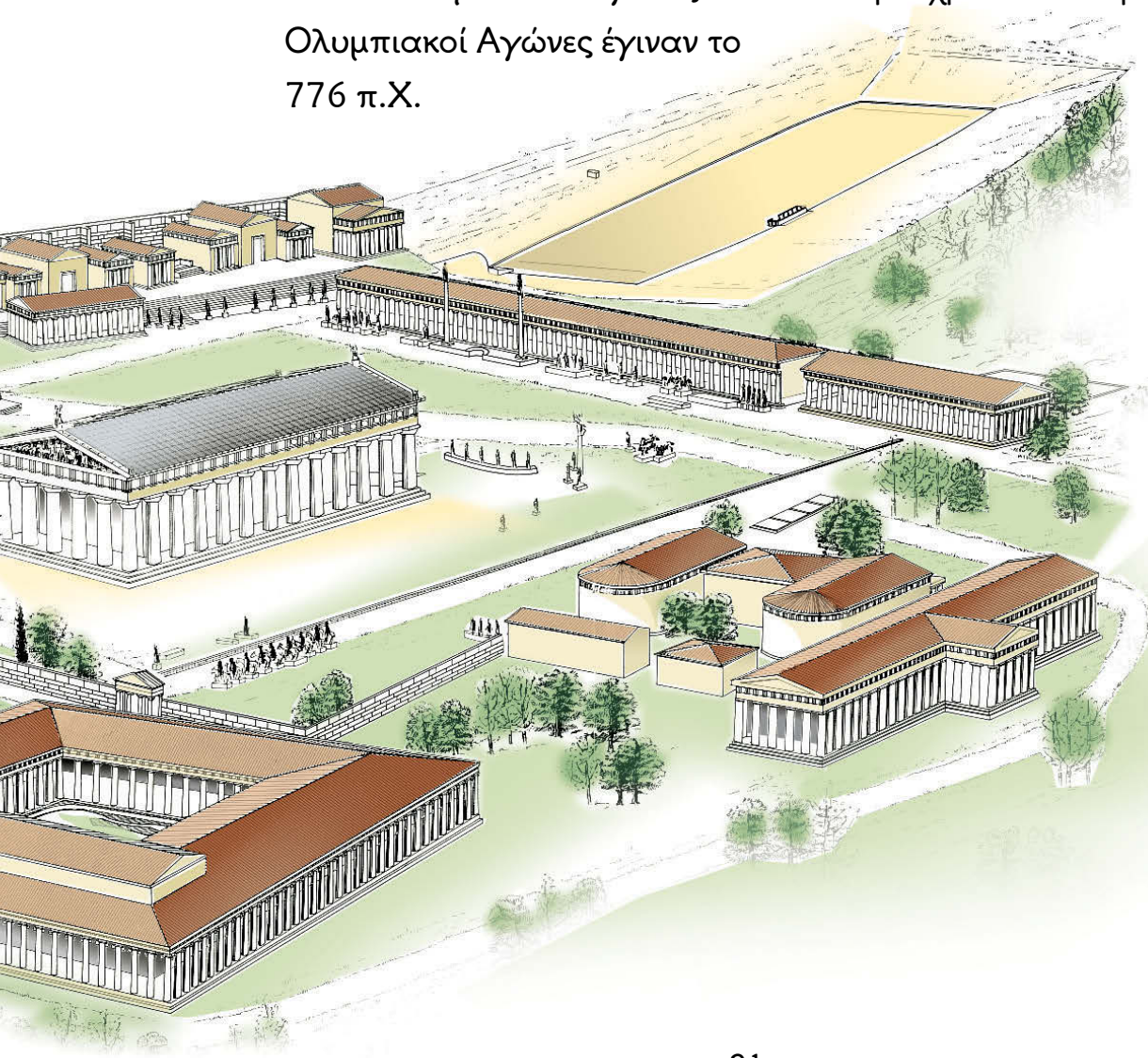
που είχε χτιστεί εκεί ήταν

τοποθετημένο το περίφημο άγαλμα του θεού. Το είχε φτιάξει ο γλύπτης Φειδίας και ήταν ένα από τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου. Στην Ολυμπία γίνονταν προς τιμή του Δία οι Ολυμπιακοί Αγώνες κάθε τέσσερα χρόνια. Οι πρώτοι Ολυμπιακοί Αγώνες έγιναν το

776 π.Χ.

Το μαντείο της Δωδώνης

Η Ήρα

Η Ήρα, η γυναίκα του Δία, ήταν η βασίλισσα του ουρανού. Είχε φωτεινό πρόσωπο και ωραία αμυγδαλωτά μάτια. Στο κεφάλι φορούσε μια χρυσή κορόνα. Ιερό σύμβολο της θεάς ήταν το παγόني και ιερό ζώο της η αγελάδα.

Η Ήρα προστάτευε τον γάμο και την οικογένεια. Οι άνθρωποι τη σέβονταν περισσότερο απ' όλες τις θεές του Ολύμπου. Την τιμούσαν ιδιαίτερα σ' όλη την Ελλάδα με μεγάλες γιορτές, τα *Ηραία*. Η πιο μεγάλη γιορτή γινόταν κάθε πέντε χρόνια στο Άργος. Εκεί, στον ναό της Ήρας, το *Ηραίο*, υπήρχε το ωραιότερο άγαλμα της θεάς. Το είχε φτιάξει ο γλύπτης Πολύκλειτος. Η θεά καθόταν πάνω σ' έναν θρόνο από χρυσάφι και ελεφαντόδοντο. Στο ένα της χέρι κρατούσε το σκήπτρο της και στο άλλο ένα ρόδι.

Μεγάλες γιορτές προς τιμή της Ήρας γίνονταν και στη Σάμο.

Η Ήρα ήταν μία από τις τρεις θεές που μάλωσαν για το ποια θα πάρει το μήλο της Έριδας. Το μήλο αυτό είχε μια μεγάλη ιστορία: Ο Δίας, για να τιμήσει τον γάμο του Πηλέα και της Θέτιδας, έκανε μια γιορτή στον Όλυμπο, όπου ξέχασε να καλέσει την Έριδα, τη θεά της διχόνοιας. Για να εκδικηθεί την προσβολή, η Έριδα πέταξε ένα χρυσό μήλο που έγραφε πάνω του «Στην ωραιότερη».

Η Αθηνά, η Αφροδίτη και η Ήρα μάλωσαν για το χρυσό μήλο. Επειδή ο Δίας δεν μπορούσε να αποφασίσει σε ποια να το δώσει, διάλεξε τον Πάρη για κριτή. Κάθε θεά έταξε δώρα στο αρχοντόπου-

λο της Τροίας: ΗΉρα τού πρόσφερε δύναμη και πλούτη. Η Αθηνά τού είπε ότι θα τον έκανε σοφό και ικανό πολεμιστή.

Η Αφροδίτη τού υποσχέθηκε ότι θα του έδινε σύζυγό του την πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου, την Ωραία Ελένη, τη γυναίκα του βασιλιά της Σπάρτης Μενέλαου.

Τελικά, ο Πάρης έδωσε το μήλο στην Αφροδίτη, η οποία τον βοήθησε να κλέψει την Ωραία Ελένη.

Στον Τρωικό Πόλεμο, που ακολούθησε την αρπαγή της Ωραίας Ελένης, η Ήρα βοήθησε τους Έλληνες να τιμωρήσουν τους Τρώες, τους συμπατριώτες του Πάρη, επειδή πίστευε ότι την είχε αδικήσει στην κρίση του.

Η Αθηνά

Η Αθηνά ήταν η αγαπημένη και πανέξυπνη κόρη του Δία. Μητέρα της ήταν η Μήτις, πρώτη σύζυγος του Δία. Επειδή όμως ο Δίας είχε πάρει χρησμό ότι το παιδί που θα γεννούσε η Μήτις θα του έπαιρνε τον θρόνο, την κατάπιε. Κάποια στιγμή ένιωσε φοβερούς πόνους στο κεφάλι του. Φώναξε τον Ήφαιστο και του ζήτησε να του ανοίξει το κεφάλι μ' ένα τσεκούρι. Εκείνος το έκανε, κι αμέσως μέσα από το θεϊκό κεφάλι βγήκε πάνοπλη η θεά Αθηνά. Στα χέρια της κρατούσε ένα δόρυ και στο κεφάλι της φορούσε μια περικεφαλαία.

Εξαιτίας της παράξενης γέννησής της οι αρχαίοι Έλληνες τη λάτρευαν ως θεά της σοφίας, επειδή, ακριβώς, βγήκε μέσα από το σοφό κεφάλι του Δία. Η Αθηνά προστάτευε τις τέχνες και τα γράμματα. Εκείνη εξασφάλιζε την ειρήνη στους ανθρώπους.

Η Αθηνά θεωρούνταν, επίσης, θεά του πολέμου. Προστάτευε τους ήρωες και τους έκανε να αψηφούν τους κινδύνους. Πολλές φορές έπαιρνε ανθρώπινη μορφή και μαχόταν πλάι στους ήρωες, ή γινόταν αόρατη και πολεμούσε μαζί τους. Συχνά αποδεικνυόταν πιο δυνατή ακόμη και από τον Άρη, τον θεό του πολέμου.

Η Αθηνά κρατούσε στο δεξί της χέρι ένα θεόρατο δόρυ και στο αριστερό μια μεγάλη ασπίδα με χαραγμένο πάνω το κεφάλι της Γοργόνας.

Σύμβολα της θεάς ήταν η κουκουβάγια, η ασπίδα και η ελιά.

*Η Ακρόπολη
της Αθήνας*

Οι Αθηναίοι τη λάτρευαν ως προστάτιδα της πόλης τους. Γι' αυτό, πάνω στην Ακρόπολη έχτισαν προς τιμή της τον Παρθενώνα. Ο ναός αυτός αποτελεί το πιο σπουδαίο σύμβολο της τέχνης και του πολιτισμού των αρχαίων Ελλήνων.

Έξω από τον Παρθενώνα είχαν στήσει ένα πανύψηλο χάλκινο άγαλμα της Αθηνάς. Η θεά φορούσε κράνος στο κεφάλι και κρατούσε μια μεγάλη ασπίδα στο αριστερό της χέρι. Στο δεξί της χέρι είχε ένα τεράστιο δόρυ. Αυτό ήταν το άγαλμα της Προμάχου Αθηνάς.

Ο Παρθενώνας

Ένα δεύτερο άγαλμα βρισκόταν μέσα στον Παρθενώνα. Ήταν το άγαλμα της Παρθένου Αθηνάς και ήταν κι αυτό πολύ ψηλό και φτιαγμένο από χρυσάφι και ελεφαντόδοντο. Η Αθηνά κρατούσε στο δεξί της χέρι μια φτερωτή Νίκη.

Και τα δύο αγάλματα είχε κατασκευάσει ο μεγάλος γλύπτης της αρχαιότητας, ο Φειδίας.

Οι Αθηναίοι, εκτός από τον Παρθενώνα, έχτισαν πάνω στην Ακρόπολη προς τιμή της Αθηνάς και το Ερέχθειο, έναν λαμπρό και κομψό ναό. Εκεί φυλασσόταν το ξόανο, ένα ξύλινο ομοίωμα της θεάς, το οποίο πίστευαν ότι έπεσε από τον ουρανό.

Το άγαλμα της Παρθένου Αθηνάς

Η θεά Αθηνά ήταν εκείνη που έδωσε το όνομά της στην Αθήνα. Σύμφωνα με τον μύθο, η πόλη λεγόταν Κεκροπία, από το όνομα του βασιλιά της, του Κέκροπα. Οι θεοί αποφάσισαν να διαγωνιστούν η Αθηνά και ο Ποσειδώνας και όποιος νικούσε θα έδινε το όνομά του στην πόλη. Νικητής θα ήταν εκείνος που θα πρόσφερε το πιο χρήσιμο δώρο στην πόλη.

Έτσι, οι θεοί κατέβηκαν από τον Όλυμπο και πήγαν στην Ακρόπολη. Πρώτος χτύπησε με την τριαινά του τον ιερό βράχο ο Ποσειδώνας και αμέσως πετάχτηκε αλμυρό νερό και εμφανίστηκε κι ένα ωραίο λευκό άλογο.

Χτύπησε μετά η Αθηνά με το δόρυ της τον βράχο και αμέσως φύτρωσε μια ελιά. Οι θεοί θεώρησαν την ελιά πιο χρήσιμο δώρο για την πόλη. Έτσι, η Αθηνά νίκησε τον Ποσειδώνα και έδωσε το όνομά της στην πόλη. Από Κεκροπία ονομάστηκε Αθήνα.

Οι Αθηναίοι κάθε τέσσερα χρόνια γιόρταζαν προς τιμή της θεάς τα Παναθήναια. Οι γιορτές κρατούσαν δέκα μέρες. Αρχίζαν με μουσικούς αγώνες, αγώνες χορού και συνεχίζονταν με αγώνες δρόμου, πυγμαχίας, πάλης, δισκοβολίας, ιππικούς αγώνες, λαμπαδηδρομίες. Οι νικητές έπαιρναν ως βραβείο αγγεία γεμάτα λάδι, χρήματα και χρυσά στεφάνια ελιάς.

Ο Απόλλωνας

Ο Απόλλωνας γεννήθηκε στο νησί της Δήλου. Μητέρα του ήταν η Λητώ και πατέρας του ο Δίας. Μαζί του γεννήθηκε και η δίδυμη αδελφή του, η Άρτεμη, η θεά του κυνηγιού.

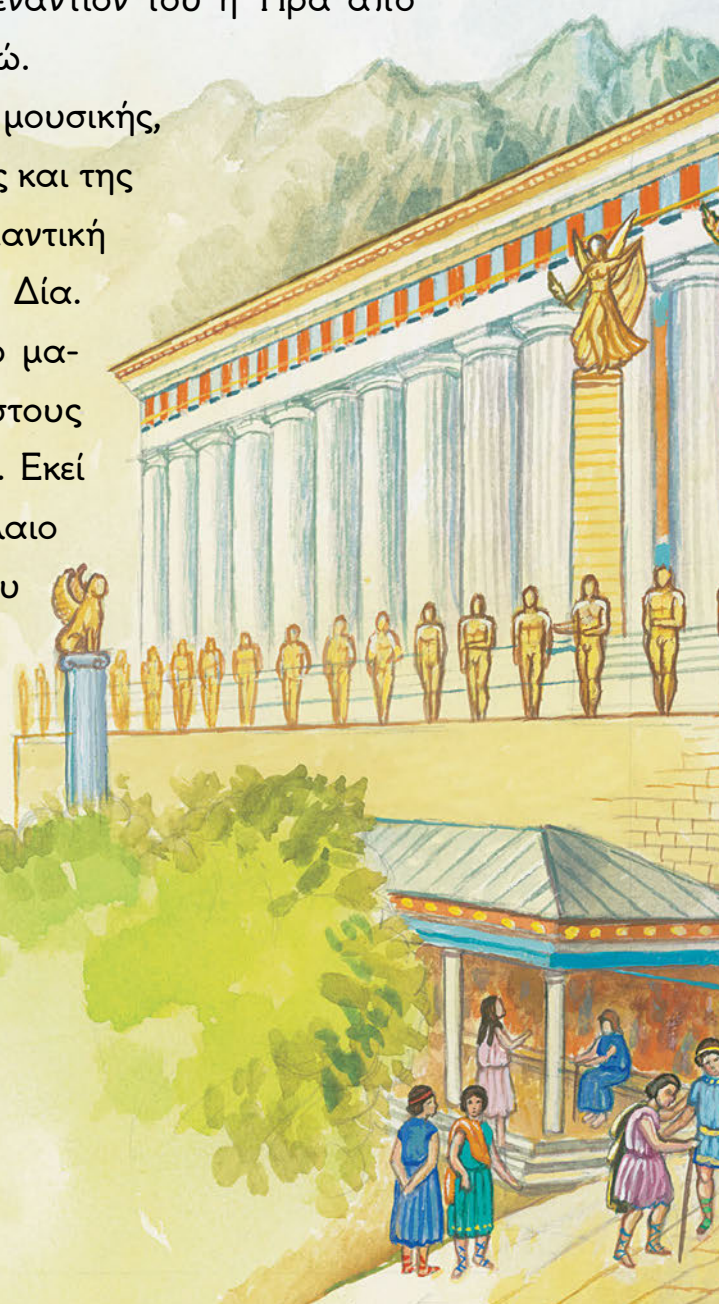
Όταν γεννήθηκε ο Απόλλωνας, ένα κοπάδι από κύκνους έκαναν επτά φορές τον γύρο του νησιού βγάζοντας μελωδικές φωνές. Γι' αυτό η λύρα του Απόλλωνα είχε 7 χορδές και ο αριθμός 7 ήταν ιερός αριθμός για τον θεό.

Ο Ήφαιστος έφτιαξε ένα τόξο και βέλη και του τα χάρισε. Με αυτά ο Απόλλωνας καταδίωξε και σκότωσε τον φοβερό δράκο Πύθωνα, που τον έστειλε εναντίον του η Ήρα από ζήλια προς τη μητέρα του, τη Λητώ.

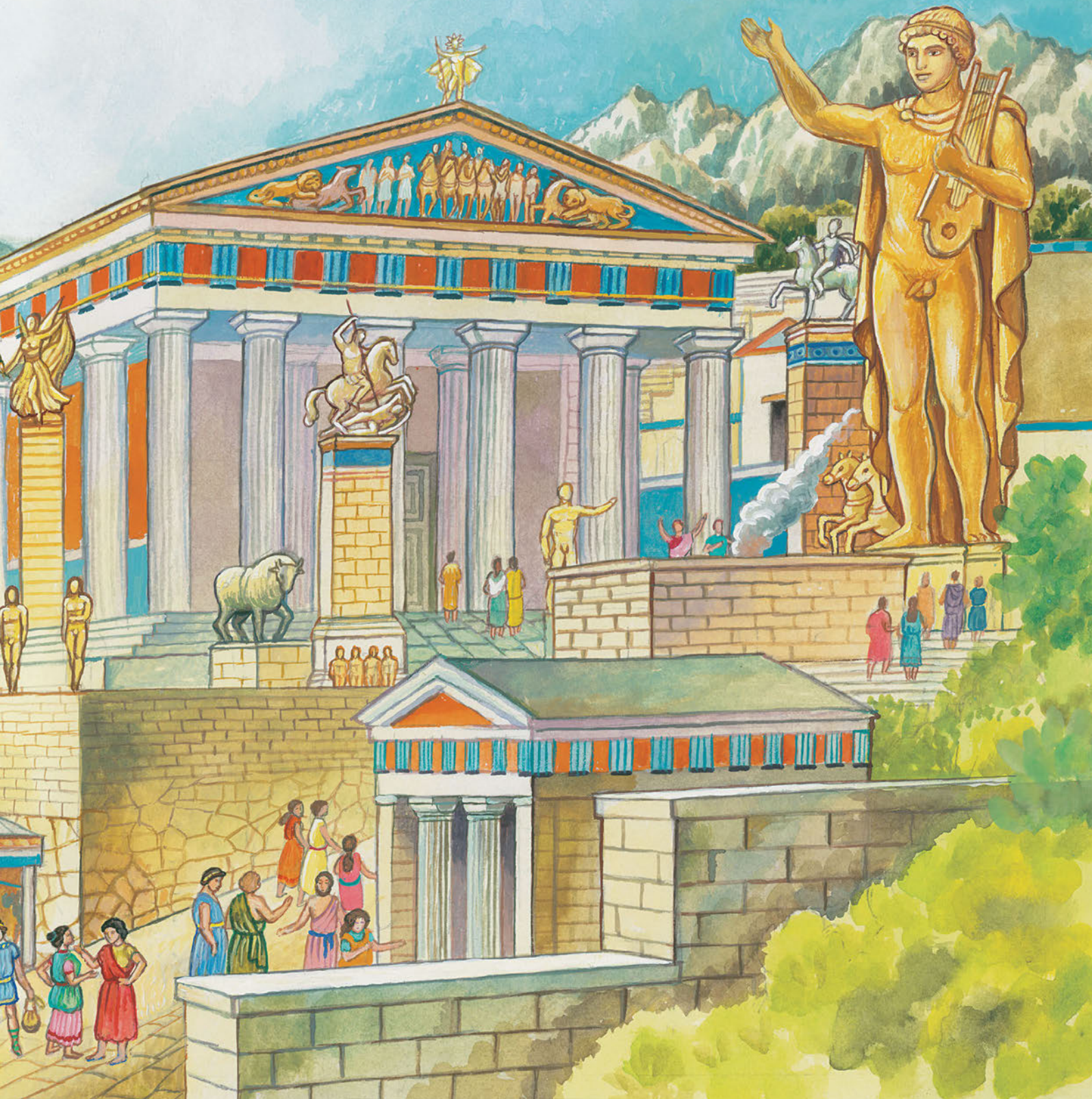
Ο Απόλλωνας ήταν ο θεός της μουσικής, της ποίησης, του φωτός, της χαράς και της αρμονίας στη φύση. Έμαθε τη μαντική τέχνη από τον πατέρα του τον Δία.

Γι' αυτόν τον λόγο έχτισε το μαντείο του στους Δελφούς, στους πρόποδες του Παρνασσού. Εκεί υπήρχε ένα βαθύ σπήλαιο με στενό στόμιο, απ' όπου έβγαιναν ατμοί.

Η Πυθία, η ιέρεια του ναού, καθόταν πάνω σε έναν ψηλό τρίποδα και μασούσε φύλλα δάφνης.

Ο επισκέπτης τη ρωτούσε, κι εκείνη ζαλισμένη από τον ατμό, έλεγε τον χρησμό, δηλαδή προφήτευε τι θα γινόταν στο μέλλον. Επειδή τα λόγια της ήταν μπερδεμένα και δεν έβγαζαν νόημα, οι ιερείς του Απόλλωνα τα εξηγούσαν. Οι χρησμοί μπορούσαν να ερμηνευτούν με διαφορετικό τρόπο, ώστε να βγαίνουν αληθινές σε κάθε περίπτωση οι μαντείες της Πυθίας.

Ο Απόλλωνας ήταν και προστάτης των ναυτικών. Πολλές φορές έπαιρνε τη μορφή δελφινιού και συνόδευε τους ναυτικούς στα ταξίδια τους.

Ο Απόλλωνας λατρευόταν και ως βοσκός θεός, ο οποίος κατοικούσε στα βοσκοτόπια και φύλαγε τα κοπάδια. Εκεί έπαιζε τη λύρα του και, ακούγοντας τον ήχο της μουσικής του, τα άγρια ζώα έβγαιναν όλα μαζί από τις φωλιές τους και χόρευαν.

Αγαπημένα ζώα του θεού ήταν τα ζαρκάδια και τα ελάφια. Ο Απόλλωνας πήγαινε συχνά στα βουνά, κυρίως στον Ελικώνα και στον Παρνασσό, όπου έπαιζε τη λύρα του και τραγουδούσε μαζί με τις Μούσες.

Η Άρτεμη

Η Άρτεμη ήταν κι αυτή κόρη του Δία και της Λητώς, και ήταν η δίδυμη αδελφή του Απόλλωνα. Η παράδοση αναφέρει ότι γεννήθηκε μια μέρα πριν από αυτόν και έτσι μπόρεσε να βοηθήσει την επόμενη μέρα τη μητέρα της στη γέννηση του αδελφού της.

Η Άρτεμη ήταν σεμνή και είχε μια θαυμάσια κορμοστασιά. Ήταν η θεά του κυνηγιού. Το αγαπημένο και ιερό ζώο της ήταν το ελάφι. Προστάτευε τους κυνηγούς και τους διαβάτες όταν περνούσαν από απόκρημνα μονοπάτια πάνω στα βουνά. Κάποτε, καθώς κυνηγούσε, έπιασε τέσσερα χρυσοκέρατα ελάφια. Αυτά τα έβαζε συχνά να σύρουν το άρμα της και τριγυρνούσε μέσα στα δάση.

Όταν έβγαινε να περπατήσει στην εξοχή, συνοδεύονταν πάντα από Νύμφες και από γοργοπόδαρα κυνηγετικά σκυλιά.

Έτρεχε χαρούμενη στα βουνά και κυνηγούσε τα περήφανα και όμορφα ελάφια. Για να μπορεί να κινείται εύκολα, φορούσε κοντό χιτώνα, στερεωμένο στη μέση της με μια ζώνη. Από τον ώμο της κρεμόταν μια φαρέτρα γεμάτη βέλη. Για να διώχνει από πάνω της την κούραση του κυνηγιού, λουζόταν στα κρυστάλλινα νερά των πηγών που συναντούσε στα δάση.

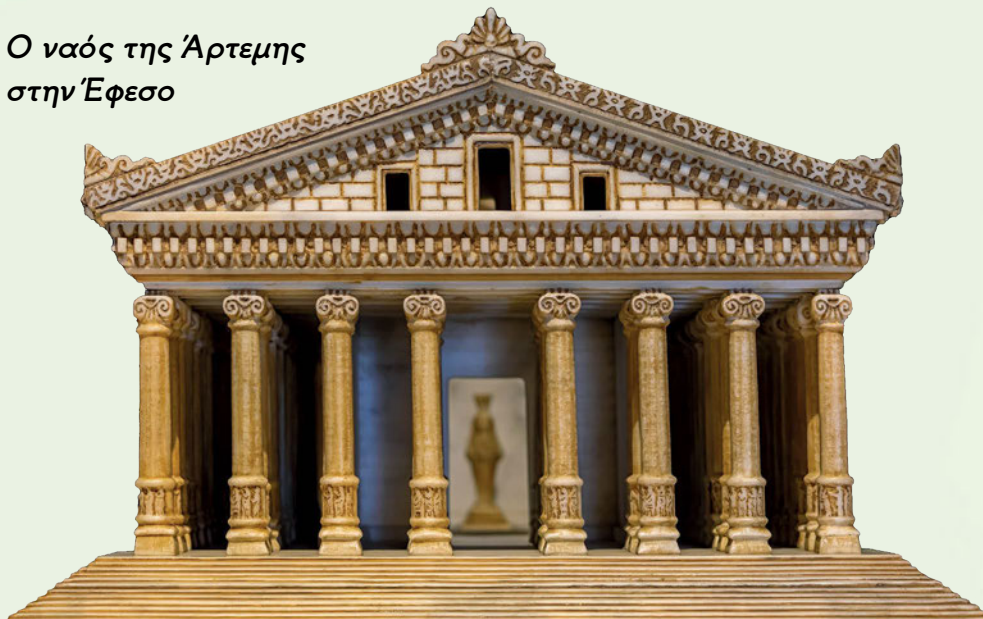
Οι αρχαίοι Έλληνες τη λάτρευαν παντού: στα βουνά, στα δάση, στους κάμπους, στις πηγές, στις όχθες των λιμνών και των ποταμών, στους βάλτους.

Η Άρτεμη ήταν, επιπλέον, θεά της φύσης. Ωρίμαζε τους καρπούς των δέντρων και έδινε πλούσιες σοδειές στους ανθρώπους. Προστάτευε τα ζώα και θεωρούνταν και θεά της κτηνοτροφίας. Ιδιαίτερα όμως προστάτευε τις κοπέλες.

Το σπουδαιότερο κέντρο λατρείας της θεάς Άρτεμης ήταν η πόλη Έφεσος της Μικράς Ασίας. Υπήρχε εκεί ένας λαμπρός ναός προς τιμή της, ο οποίος θεωρούνταν ένα από τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου.

Τα σύμβολα της θεάς Άρτεμης ήταν πολλά: το ελάφι, το τόξο, η φαρέτρα, το ακόντιο και το αλέτρι.

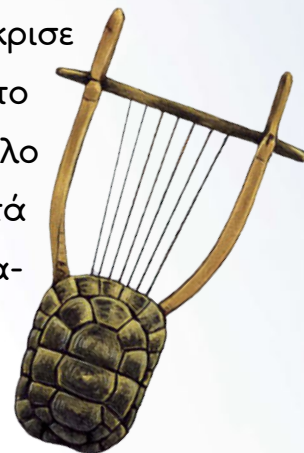
*Ο ναός της Άρτεμης
στην Έφεσο*

Ο Ερμής

Ο Ερμής γεννήθηκε στην Αρκαδία, μέσα σε μια σπηλιά πάνω στο όρος Κυλλήνη. Γονείς του ήταν ο Δίας και η Μαία. Μόλις γεννήθηκε ο Ερμής, σηκώθηκε από την κούνια του και βγήκε από τη σπηλιά. Μπροστά του αντίκρισε μια χελώνα κι αμέσως την έπιασε και της έβγαλε το καύκαλό της. Πέρασε ύστερα στο ανοιγμένο καύκαλο κομμάτια από καλάμια και τέντωσε πάνω τους επτά χορδές φτιαγμένες από έντερα προβάτου. Έτσι έφτιαξε την πρώτη λύρα.

Ο Ερμής ήταν ο αγγελιαφόρος των θεών, ο ακούραστος δρομέας, που έτρεχε για να μεταφέρει παντού τα μηνύματά τους. Ήταν πολύ ευκίνητος, δυνατός και γρήγορος. Προστάτευε τους νέους που αγωνίζονταν στους αγώνες δρόμου, γι' αυτό τα γυμναστήρια ήταν γεμάτα από αγάλματα του Ερμή. Συνήθως, τον παρίσταναν να φοράει ένα κράνος με φτερά, καθώς και φτερωτά σανδάλια.

Ο Ερμής ήταν επίσης ο θεός του εμπορίου, γι' αυτό και ονομαζόταν *κερδώς Ερμής* και *πλουτοδότης*. Αγάλματά του υπήρχαν σε όλες τις αγορές των πόλεων, ενώ σύμβολό του ήταν το πουγκί, ένα σακουλάκι γεμάτο χρήματα.

Ο Ερμής προστάτευε τους βοσκούς, οι οποίοι τον λάτρευαν ιδιαίτερα. Γι' αυτόν τον λόγο ένα ακόμη σύμβολό του ήταν το κριάρι.

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν τον Ερμή θεό του λόγου, ενώ πίστευαν πως εκείνος είχε επινοήσει και τα γράμματα. Πίστευαν επίσης ότι προστάτευε τους δρόμους και οδηγούσε τους ανθρώπους στα ταξίδια τους. Στα σημεία όπου

διασταυρώνονταν μεγάλοι δρόμοι, είτε στην εξοχή είτε στις πόλεις, είχαν τοποθετήσει ξύλινες ή λίθινες στήλες, που λέγονταν *Ερμές*.

Ο Ερμής ήταν εκείνος που οδηγούσε τις ψυχές των νεκρών στον Κάτω Κόσμο, στον Άδη, κρατώντας ένα χρυσό ραβδί, το κηρύκειο. Αυτό ήταν το σπουδαιότερο από τα σύμβολα του θεού. Ήταν ένα μακρύ ραβδί, πάνω στο οποίο τυλίγονταν δύο φίδια. Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι το κηρύκειο είχε θαυματουργές δυνάμεις. Ο θεός μπορούσε μ' αυτό να κοιμίζει και να ξυπνά τους ανθρώπους, να οδηγεί τις ψυχές των νεκρών και να κάνει χρυσό το καθετί που άγγιζε μ' αυτό.

Ο Ήφαιστος

Ο Ήφαιστος ήταν γιος του Δία και της Ήρας. Γεννήθηκε άσχημος και μαυριδερός. Για τον λόγο αυτόν η μητέρα του τον πέταξε από τον Όλυμπο, για να τον εξαφανίσει. Πέφτοντας από ψηλά, ο Ήφαιστος βρέθηκε σ' ένα νησί, τη Λήμνο. Χτύπησε όμως σ' έναν βράχο, έσπασε το πόδι του κι από τότε έμεινε κουτσός. Εκεί τον βρήκαν και τον περιμάζεψαν δύο Νύμφες, η Θέτιδα και η Ευρυνόμη. Τον πήραν στην αγκαλιά τους και τον μετέφεραν στα βάθη του Ωκεανού. Εκεί ζούσε κοντά τους, στο παλάτι του Νηρέα.

Αργότερα ο Ήφαιστος έφτιαξε έναν ολόχρυσο θρόνο και τον έστειλε δώρο στη μητέρα του, την Ήρα, στον Όλυμπο. Η Ήρα ενθουσιάστηκε και κάθισε καμαρωτή πάνω στον θρόνο. Όταν όμως πήγε να σηκωθεί, είδε ότι δεν μπορούσε να κινηθεί. Κάποιες μαγικές δυνάμεις την κρατούσαν δεμένη πάνω στον θρόνο. Προσπάθησαν τότε οι θεοί να ξεκολλήσουν την Ήρα από τον θρόνο, αλλά κανείς δεν τα κατάφερε.

Ο Δίας έστειλε τον Ερμή να βρει τον Ήφαιστο και να τον φέρει στον Όλυμπο, για να ελευθερώσει τη μητέρα του από τον μαγικό θρόνο. Όταν όμως ο Ερμής βρήκε τον Ήφαιστο και του μετέφερε την εντολή του Δία, εκείνος αρνήθηκε να υπακούσει.

Τότε ο Δίας έστειλε τον θεό Διόνυσο στη σπηλιά όπου έμενε ο Ήφαιστος. Ο Διόνυσος του έδωσε να πιει ένα γλυκό κρασί και τον μέθυσε. Έτσι ζαλισμένο τον έφερε στον Όλυμπο. Ο Ήφαιστος είπε στον Δία ότι θα έλυne την Ήρα, μόνο αν του έδινε για γυναίκα του την ωραιότερη απ' όλες τις θεές, την Αφροδίτη.

Ο Δίας, μην μπορώντας να κάνει διαφορετικά, συμφώνησε. Ο Ήφαιστος έλυσε τότε την Ήρα κι έτσι έληξε η δοκιμασία της. Η Αφροδίτη δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στη θέληση του Δία. Έτσι, η ομορφότερη θεά αναγκάστηκε να παντρευτεί τον άσχημο Ήφαιστο. Από τότε εγκαταστάθηκε κι αυτός στον Όλυμπο.

Ο Ήφαιστος λατρευόταν ως ο θεός της φωτιάς και της μεταλλουργίας. Ήταν άριστος σιδηρουργός και δίδασκε τη σιδηρουργία στους ανθρώπους. Έχτισε τα λαμπρά παλάτια των θεών κι ένα δικό του ολόχρυσο, όπου έμενε με την Αφροδίτη. Στα υπόγειά του βρισκόταν το εργαστήριό του, όπου έκαιγαν είκοσι καμίνια. Δούλευε τον χαλκό, το ασήμι και το χρυσάφι και κατασκεύαζε θαυμάσια πράγματα για τους θεούς και τους ήρωες.

Έφτιαξε το άρμα του Ήλιου, τον χρυσό θώρακα του Ηρακλή, το σκήπτρο και την ασπίδα του Δία και τον ολόχρυσο θρόνο του, κι ακόμη ένα χρυσό καθρεφτάκι για την Αφροδίτη. Για τη θεά Δήμητρα έφτιαξε ένα δρεπάνι και για την Άρτεμη τα βέλη της φαρέτρας της.

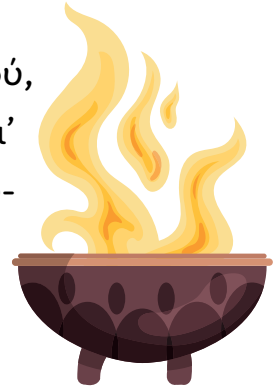
Σύμβολα του θεού Ήφαιστου ήταν το σφυρί, η λαβίδα και το αμόνι.

Η Εστία

Η Εστία ήταν η πρώτη κόρη του Κρόνου και της Ρέας. Ήταν αδελφή του Δία, της Ήρας, της Δήμητρας, του Ποσειδώνα και του Πλούτωνα.

Οι αρχαίοι Έλληνες τη λάτρευαν ως θεά του σπιτιού, της εστίας, της οικιακής ζωής και της οικογένειας. Γι' αυτό στο κέντρο κάθε σπιτιού υπήρχε πάντα μια κυκλική εστία, δηλαδή κάτι σαν τζάκι, όπου έκαιγε μέρα νύχτα φωτιά. Για να φεύγει ο καπνός, έφτιαχναν στη μέση της στέγης μια τρύπα.

Η Εστία συνδεόταν με μια σημαντική γιορτή στην οποία το νεογέννητο παιδί της οικογένειας έπαιρνε το όνομά του. Την ημέρα της γιορτής ήταν καλεσμένοι οι συγγενείς και οι φίλοι της οικογένειας, που έφερναν δώρα στο νεογέννητο.

Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι η Εστία δίδαξε στους ανθρώπους πώς να χτίζουν τα σπίτια τους και τους πρόσφερε όλα τα αγαθά της οικογενειακής ζωής.

Στο κέντρο κάθε πόλης υπήρχε βωμός αφιερωμένος στην Εστία. Εκεί έκαιγε άσβηστη φωτιά προς τιμή της θεάς. Ο βωμός βρισκόταν στο κέντρο ενός μεγάλου ναού που είχε κυκλικό σχήμα.

Η Εστία ήταν γεμάτη καλοσύνη και ταπεινότητα. Η ζωή της ήταν ήρεμη, χωρίς περιπέτειες. Δεν έπαιρνε ποτέ μέρος σε πολέμους και δεν έφευγε από τον Όλυμπο.

Ο Άρης

Ο Άρης ήταν γιος του Δία και της Ήρας. Ήταν ψηλός, με σγουρά μαλλιά, και είχε γυμνασμένο σώμα και ζωηρό βλέμμα. Ήταν ο θεός του πολέμου, γι' αυτό θύμωνε εύκολα και ήταν πολύ σκληρός. Του άρεσε επίσης να βλέπει μάχες.

Στον Τρωικό Πόλεμο βοήθησε τους Τρώες ενάντια στους Έλληνες. Σε μια μάχη, η Αθηνά, που ήταν με το μέρος των Ελλήνων, τον τραυμάτισε σοβαρά. Ο Άρης ανέβηκε τότε στον Όλυμπο και παραπονέθηκε στον Δία. Τον παρακάλεσε να διατάξει την Αθηνά να φύγει από τη μάχη μεταξύ Ελλήνων και Τρώων. Οι σχέσεις του με την Αθηνά δεν ήταν ποτέ φιλικές.

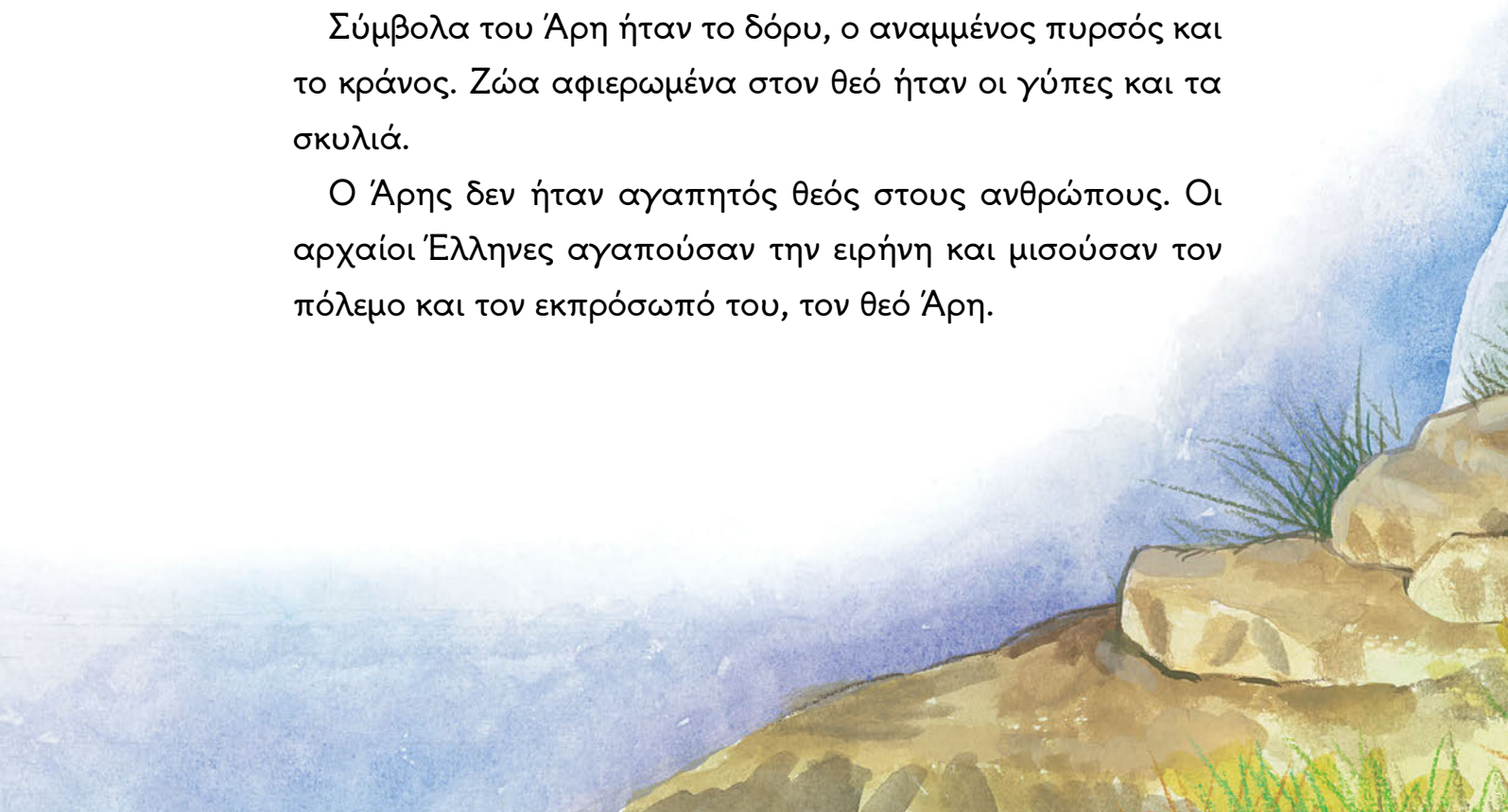
Ήταν οπλισμένος με ένα μακρύ δόρυ και μ' αυτό τρυπούσε τις ασπίδες των αντιπάλων του. Η πανοπλία του έβγαζε φλόγες. Το χρυσό άρμα του το έσερναν γοργοπόδαρα άλογα.

Καμιά πόλη δεν είχε ως προστάτη της τον Άρη. Ελάχιστοι ναοί είχαν χτιστεί προς τιμή του, κυρίως στην Πελοπόννησο.

Ο Άρης αντιπροσώπευε το πιο μεγάλο κακό του κόσμου, τον πόλεμο. Γι' αυτό δεν τον συμπαθούσαν οι άλλοι θεοί.

Σύμβολα του Άρη ήταν το δόρυ, ο αναμμένος πυρσός και το κράνος. Ζώα αφιερωμένα στον θεό ήταν οι γύπες και τα σκυλιά.

Ο Άρης δεν ήταν αγαπητός θεός στους ανθρώπους. Οι αρχαίοι Έλληνες αγαπούσαν την ειρήνη και μισούσαν τον πόλεμο και τον εκπρόσωπό του, τον θεό Άρη.

Η Αφροδίτη

Η Αφροδίτη γεννήθηκε από τους λευκούς αφρούς της θάλασσας κοντά στο νησί των Κυθήρων. Ένα κοχύλι μετέφερε τη θεά από τα Κύθηρα στις ακτές της Κύπρου.

Μόλις η Αφροδίτη πάτησε τα χώματα της Κύπρου, ξεφύτρωσαν κάτω από τα λυγερά πόδια της χλόη και όμορφα αγριολούλουδα. Οι μικρές θεές Ώρες την έντυσαν με έναν ωραιότατο χιτώνα. Της έβαλαν στο κεφάλι ένα στέμμα από χρυσάφι, της φόρεσαν σκουλαρίκια από λουλούδια και στόλισαν τον λαιμό της με χρυσά περιδέραια.

Η Αφροδίτη ήταν πανέμορφη. Λένε πως, όταν εμφανιζόταν κάπου η θεά, η γη γέμιζε λουλούδια, οι άνεμοι σταματούσαν, ο ουρανός γινόταν φωτεινός, τα κύματα της θάλασσας ηρεμούσαν και τα πουλιά κελαηδούσαν γλυκά.

Οι αρχαίοι Έλληνες τη λάτρευαν ως θεά της ομορφιάς. Τη θεωρούσαν επίσης θεά της ανοιξιιάτικης βλάστησης. Εκείνη έκανε ν' ανθίζουν τα λουλούδια και να δίνουν καρπούς τα δέντρα.

Ήταν σύζυγος του Ήφαιστου, του θεού της φωτιάς και των τεχνών.

Όταν ταξίδευε στον ουρανό, καθόταν σ' ένα πανέμορφο άρμα, που το έσερναν περιστέρια. Όταν ταξίδευε στη θάλασσα, ήταν μέσα σ' ένα ωραίο μεγάλο κοχύλι, που το έσερναν δύο κατάλευκοι κύκνοι.

Η Αφροδίτη ήταν για τους αρχαίους Έλληνες η γλυκιά και αγαπημένη θεά. Τη λάτρευαν ως θεά του έρωτα και της ευτυχίας. Η Αφροδίτη είχε πολλά παιδιά. Το πιο ονομαστό από αυτά ήταν ο Έρωτας, που κρατούσε στα χέρια του ένα τόξο με βέλη και συχνά μια αναμμένη λαμπάδα.

Σύμβολα της Αφροδίτης ήταν το ρόδι, το μήλο, ο κύκνος, το δελφίνι και το περιστέρι.

Ο Ποσειδώνας

Ο Ποσειδώνας ήταν γιος του Κρόνου και της Ρέας και αδελφός του Δία. Ήταν ο θεός της θάλασσας και των ποταμών, των λιμνών και των πηγών. Ζούσε στα βάθη του ωκεανού, μέσα σε χρυσά ανάκτορα, μαζί με τη σύζυγό του, την Αμφιτρίτη.

Όταν ήθελε ν' ανέβει από τον βυθό στην επιφάνεια της θάλασσας, καθόταν στο ασημένιο άρμα του και έβγαινε γρήγορα μέσα από τα κύματα.

Κρατούσε στο δεξί χέρι του μια μεγάλη τρίαινα, και στο αριστερό του ένα δελφίνι.

Ο Ποσειδώνας και η Αμφιτρίτη έκαναν πολλά παιδιά. Ανάμεσά τους ξεχώριζε ο Τρίτωνας, που είχε σώμα ανθρώπου και ουρά ψαριού, ενώ το σώμα του ήταν σκεπασμένο με λέπια.

Ο Ποσειδώνας, όταν θύμωσε, έκανε τη θάλασσα να φουρτουνιάζει και προκαλούσε τρομερούς κατακλυσμούς. Χτυπούσε τη θάλασσα με την τρίαινα, ελευθέρωνε τους δυνατούς ανέμους και προκαλούσε φοβερές τρικυμίες. Επίσης, ήταν υπεύθυνος για τους σεισμούς και τις εκρήξεις των ηφαιστείων.

Οι αρχαίοι Έλληνες λάτρευαν τον Ποσειδώνα σ' όλες τις πόλεις της Ελλάδας και ιδιαίτερα στον Ισθμό της Κορίνθου. Εκεί γίνονταν κάθε τρία χρόνια αγώνες προς τιμή του, τα *Ίσθμια*. Στο Σούνιο υπήρχε ένας μεγάλος ναός αφιερωμένος στον θεό. Τα ερείπιά του σώζονται μέχρι σήμερα.

Η Δήμητρα

Η Δήμητρα ήταν κόρη του Κρόνου και της Ρέας και αδελφή του Δία. Ήταν η θεά της γεωργίας. Οι αρχαίοι Έλληνες την ονόμαζαν *μητέρα*, γιατί προστάτευε τη γη από την οποία εξαρτιόταν η ζωή τους. Χωρίς τη θέλησή της, η γη δεν έδινε καρπούς. Οι εποχές του χρόνου άλλαζαν εξαιτίας της.

Η Δήμητρα είχε μια πολύ όμορφη κόρη, την Περσεφόνη. Μια ανοιξιιάτικη μέρα, καθώς η κοπέλα μάζευε λουλούδια, η γη άνοιξε ξαφνικά μπροστά της. Από μέσα βγήκε ο θεός του Κάτω Κόσμου, ο Πλούτωνας. Άρπαξε την Περσεφόνη στην αγκαλιά του, ανέβηκε γρήγορα στο άρμα του και χάθηκε στο σκοτεινό βασίλειό του.

Η Δήμητρα, όταν άκουσε τις κραυγές της κόρης της, έτρεξε για να τη σώσει. Φώναζε την Περσεφόνη, αλλά δεν έπαιρνε καμιά απάντηση.

Δέκα ολόκληρες μέρες έψαχνε, ρωτούσε και προσπαθούσε να μάθει ποιος έκλεψε την κόρη της. Όμως, κανείς δεν ήξερε τι είχε απογίνει. Στο τέλος έφτασε απελπισμένη στον Ήλιο. Εκείνος, επειδή ήταν ψηλά και τα έβλεπε όλα, είχε δει την αρπαγή της Περσεφόνης. Είπε στη Δήμητρα ότι την κόρη της την είχε κλέψει ο Πλούτωνας, και μάλιστα με τη συμφωνία του Δία.

Η Δήμητρα έφυγε από τον Όλυμπο οργισμένη και θλιμμένη. Δεν ήθελε να ξαναδεί τον Δία, επειδή άφησε τον Πλούτωνα να αρπάξει την Περσεφόνη.

Η θεά άλλαξε όψη για να μην την αναγνωρίζουν οι άνθρωποι στη γη. Μεταμορφώθηκε σε μια γριά γυναίκα και ντύθηκε φτωχικά. Πήγαινε από πόλη σε

πόλη αναζητώντας τα ίχνη της κόρης της, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Απελπισμένη έφτασε μια μέρα στην Ελευσίνα. Εκεί, η βασίλισσα της πόλης της ανέθεσε να μεγαλώσει τον νεογέννητο γιο της, τον Δημοφώντα.

Τον καιρό που η Δήμητρα έμεινε στην Ελευσίνα, δίδαξε στον πρωτότοκο γιο του βασιλιά, τον Τριπτόλεμο, να σπέρνει και να καλλιεργεί σιτάρι, όσπρια και κηπευτικά.

Όμως, όλο αυτό το διάστημα που ο Πλούτωνας κρατούσε την Περσεφόνη στον Κάτω Κόσμο, η μητέρα της, από τη λύπη της, δεν άφησε τη γη να βλαστήσει. Τα λουλούδια δεν άνθισαν, κανένας σπόρος δεν φύτρωσε πάνω στη γη. Οι άνθρωποι παραπονιούνταν καθημερινά στους θεούς. Ο Δίας, ακούγοντας τα παράπονα αυτά, ζήτησε από τη Δήμητρα να σταματήσει την καταστροφική της μανία. Η απάντηση της θεάς όμως ήταν πολύ σκληρή:

«Μόνο όταν τα μάτια μου ξαναδούν την κόρη μου, θα επιτρέψω στη γη να ξαναδώσει καρπούς».

Έτσι, ο Δίας αποφάσισε να υποχωρήσει. Έστειλε τον Ερμή να πάρει την Περσεφόνη από τον Πλούτωνα και να την πάει στη Δήμητρα.

Ο Πλούτωνας όμως, πριν αφήσει την Περσεφόνη να γυρίσει στη μητέρα της, της έδωσε να φάει έξι σπόρους από ένα ρόδι. Έτσι, δεν θα έμενε για πάντα στη γη. Έξι μήνες (την άνοιξη και το καλοκαίρι) θα έμενε κοντά στη μητέρα της και έξι μήνες (το φθινόπωρο και τον χειμώνα) θα ήταν πάλι κοντά του.

Με αυτόν τον τρόπο η Δήμητρα ηρέμησε και άφησε τη γη να γεμίσει ξανά με καρπούς και λουλούδια. Επίσης, ανέβηκε πάλι στον Όλυμπο, όπου συμφιλιώθηκε με τον Δία.

Η Ελευσίνα έγινε το κέντρο λατρείας της Δήμητρας. Εκεί οι

κάτοικοι της πόλης έχτισαν προς τιμή της θεάς έναν μεγαλοπρεπή ναό. Σε αυτόν γίνονταν κάθε χρόνο μεγάλες θρησκευτικές γιορτές, τα περίφημα Ελευσίνια μυστήρια.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Η γέννηση του Ηρακλή

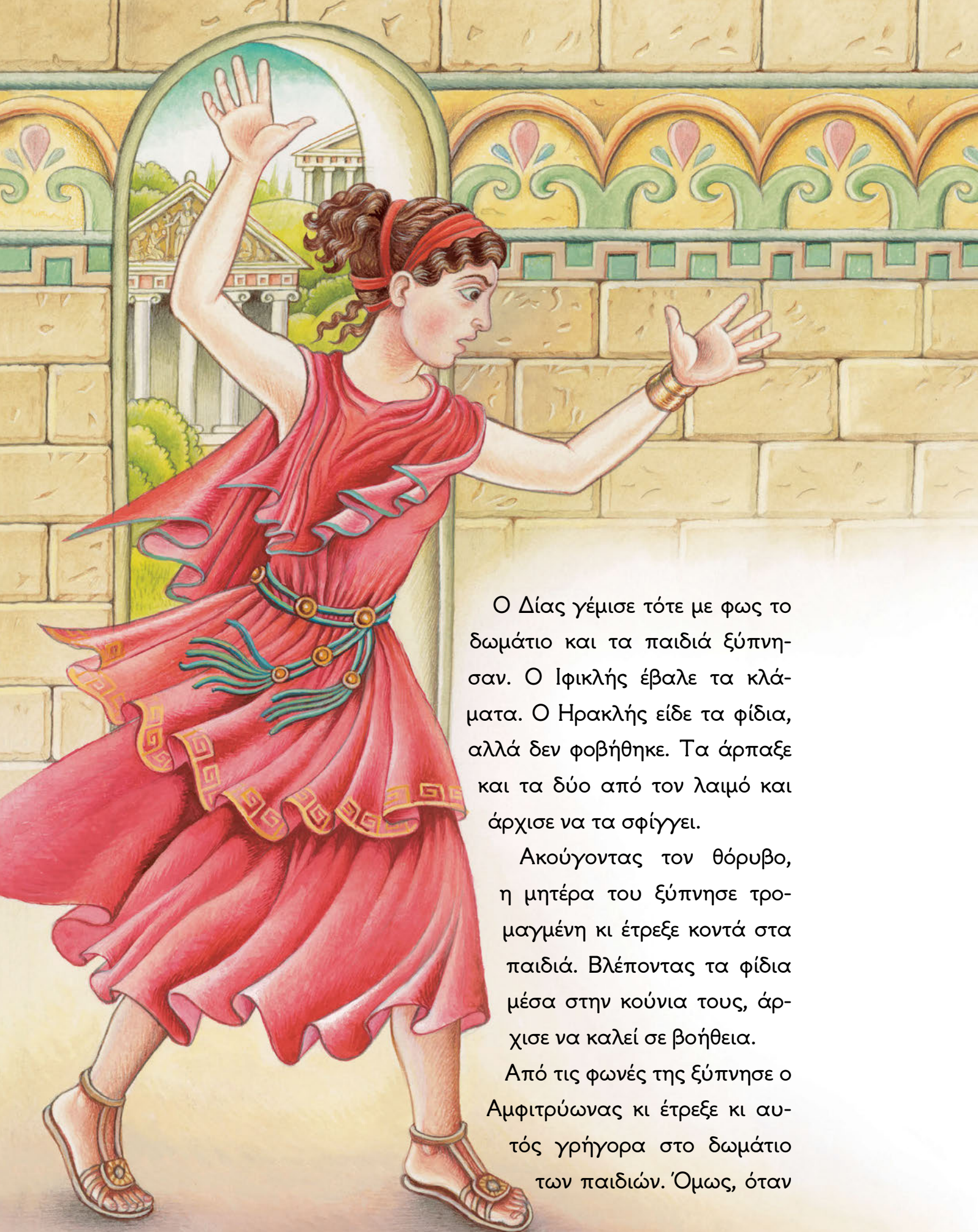
Ο Ηρακλής ήταν γιος του Αμφιτρύωνα, του βασιλιά της Τίρυνθας, και της Αλκμήνης, κόρης του βασιλιά των Μυκηνών. Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι πραγματικός του πατέρας ήταν ο Δίας, γι' αυτό και θεωρούσαν ημίθεο τον Ηρακλή.

Ο Αμφιτρύωνας έχασε τον θρόνο του και πήγε στη Θήβα, όπου βασίλευε ο θείος του, ο Κρέοντας. Εκεί η Αλκμήνη γέννησε γέννησε δυο παιδιά: τον Ηρακλή και τον Ιφικλή.

Η Ήρα ζήλευε την Αλκμήνη και μισούσε τον Ηρακλή. Όμως ο Δίας τον αγαπούσε και τον προστάτευε. Για να κάνει τον Ηρακλή αθάνατο, ζήτησε από τον Ερμή να πάρει το μωρό και να το βάλει στην αγκαλιά της Ήρας, την ώρα που εκείνη κοιμόταν. Ο Ηρακλής θήλασε το θεϊκό γάλα της κι έτσι έγινε αθάνατος.

Όταν η Ήρα έμαθε την πράξη αυτή, θύμωσε πολύ. Έστειλε μια νύχτα δύο τεράστια φίδια, για να πνίξουν τον Ηρακλή μέσα στην κούνια του. Τα φίδια μπήκαν στο δωμάτιο όπου κοιμόταν ο Ηρακλής μαζί με τον μικρότερο αδελφό του, τον Ιφικλή. Όρμησαν και τα δύο στον Ηρακλή, ύψωσαν τα κεφάλια τους, τυλίχτηκαν γύρω από το σώμα και τον λαιμό του και προσπάθησαν να τον πνίξουν.

Ο Δίας γέμισε τότε με φως το δωμάτιο και τα παιδιά ξύπνησαν. Ο Ιφικλής έβαλε τα κλάματα. Ο Ηρακλής είδε τα φίδια, αλλά δεν φοβήθηκε. Τα άρπαξε και τα δύο από τον λαιμό και άρχισε να τα σφίγγει.

Ακούγοντας τον θόρυβο, η μητέρα του ξύπνησε τρομαγμένη κι έτρεξε κοντά στα παιδιά. Βλέποντας τα φίδια μέσα στην κούνια τους, άρχισε να καλεί σε βοήθεια.

Από τις φωνές της ξύπνησε ο Αμφιτρύωνας κι έτρεξε κι αυτός γρήγορα στο δωμάτιο των παιδιών. Όμως, όταν

έφτασε κοντά τους, είδε τα δύο φίδια να είναι νεκρά μέσα στα χέρια του Ηρακλή.

Η Αλκμήνη πήρε στην αγκαλιά της τον μικρό Ηρακλή. Τον φίλησε και ευχαρίστησε τους θεούς που του έδωσαν τη δύναμη να κάνει αυτό το σπουδαίο κατόρθωμα. Ο Αμφιτρύωνας κατάλαβε πως ο γιος του είχε θεϊκή δύναμη.

Όταν ο Ηρακλής μεγάλωσε, οι γονείς του κάλεσαν τους καλύτερους δασκάλους, για να τον διδάξουν γράμματα. Του έμαθαν, ακόμη, να παλεύει, να ρίχνει βέλη με το τόξο, να χρησιμοποιεί το σπαθί, να ρίχνει το ακόντιο και κυρίως να αγαπά τους ανθρώπους.

Η Αρετή και η Κακία

Τα χρόνια πέρασαν και ο Ηρακλής μεγάλωσε. Κάποια μέρα, καθώς περπατούσε στον δρόμο, βρέθηκε μπροστά σ' ένα σταυροδρόμι. Κάθισε πάνω σ' έναν βράχο για να ξεκουραστεί και κοιτάζοντας τους δύο δρόμους που ανοίγονταν μπροστά του, αναρωτήθηκε ποιον έπρεπε ν' ακολουθήσει.

Τη στιγμή εκείνη είδε να έρχονται προς το μέρος του δύο γυναίκες. Η μία ερχόταν από τον έναν δρόμο και η άλλη από τον άλλο. Η πρώτη ήταν ντυμένη με πλούσια φορέματα και είχε φανταχτερά στολίδια. Μόλις έφτασε κοντά του, του είπε χαμογελαστή:

«Ηρακλή, μάλλον σκέφτεσαι ποιον δρόμο ν' ακολουθήσεις στη ζωή σου. Είσαι νέος και δυνατός και μπορείς ν' αποκτήσεις όλα τα πλούτη του κόσμου και μάλιστα χωρίς να κουραστείς καθόλου. Θ' απολαύσεις όλες τις χαρές της ζωής. Ό,τι θέλεις, μπορείς να το παίρνεις χωρίς να ρωτάς κανέναν. Όλα αυτά, βέβαια, θα τα έχεις, αρκεί ν' ακολουθήσεις τον δικό μου δρόμο».

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε παραξενεμένος ο Ηρακλής.

«Οι άνθρωποι με λένε Κακία», απάντησε εκείνη.

Πλησίασε ύστερα η άλλη γυναίκα. Ήταν ντυμένη μ' ένα απλό φόρεμα. Φαινόταν σεμνή και ευγενική. Στάθηκε μπροστά του και του είπε ήρεμα:

An illustration of a woman in a blue dress and a man in a red tunic sitting on a rock in a landscape. The woman is standing on the left, looking towards the man. The man is sitting on a rock on the right, looking back at her. The background shows a hilly landscape with trees and mountains under a blue sky.

«Ηρακλή, εγώ δεν σου υπόσχομαι πλούτη και ευτυχία χωρίς κόπο. Τίποτα καλό δεν γίνεται χωρίς να προσπαθήσεις. Θα κάνεις έργα μεγάλα και θαυμαστά, αλλά με πολλή προσπάθεια. Αν θέλεις να σε προστατεύουν οι θεοί, θα πρέπει να τους σέβεσαι. Αν θέλεις να σε αγαπούν οι άνθρωποι, θα πρέπει να τους βοηθάς. Όσοι ακολουθούν τον δρόμο μου δεν ξεχνιούνται, ακόμη και όταν πεθάνουν. Οι επόμενες γενιές τούς δοξάζουν και υμνούν τα κατορθώματά τους».

«Ποιο είναι το όνομά σου;» τη ρώτησε ο Ηρακλής.

«Αρετή», του απάντησε εκείνη.

Ο Ηρακλής, αφού έμεινε σκεπτικός για λίγο, της είπε:

«Αρετή, μ' έπεισες μ' αυτά τα λόγια που μου είπες και αποφάσισα ν' ακολουθήσω τον δικό σου δρόμο».

Έτσι, ο Ηρακλής ακολούθησε τον δρόμο της Αρετής και με τους κόπους και τα κατορθώματά του δοξάστηκε και έμεινε αθάνατο τ' όνομά του.

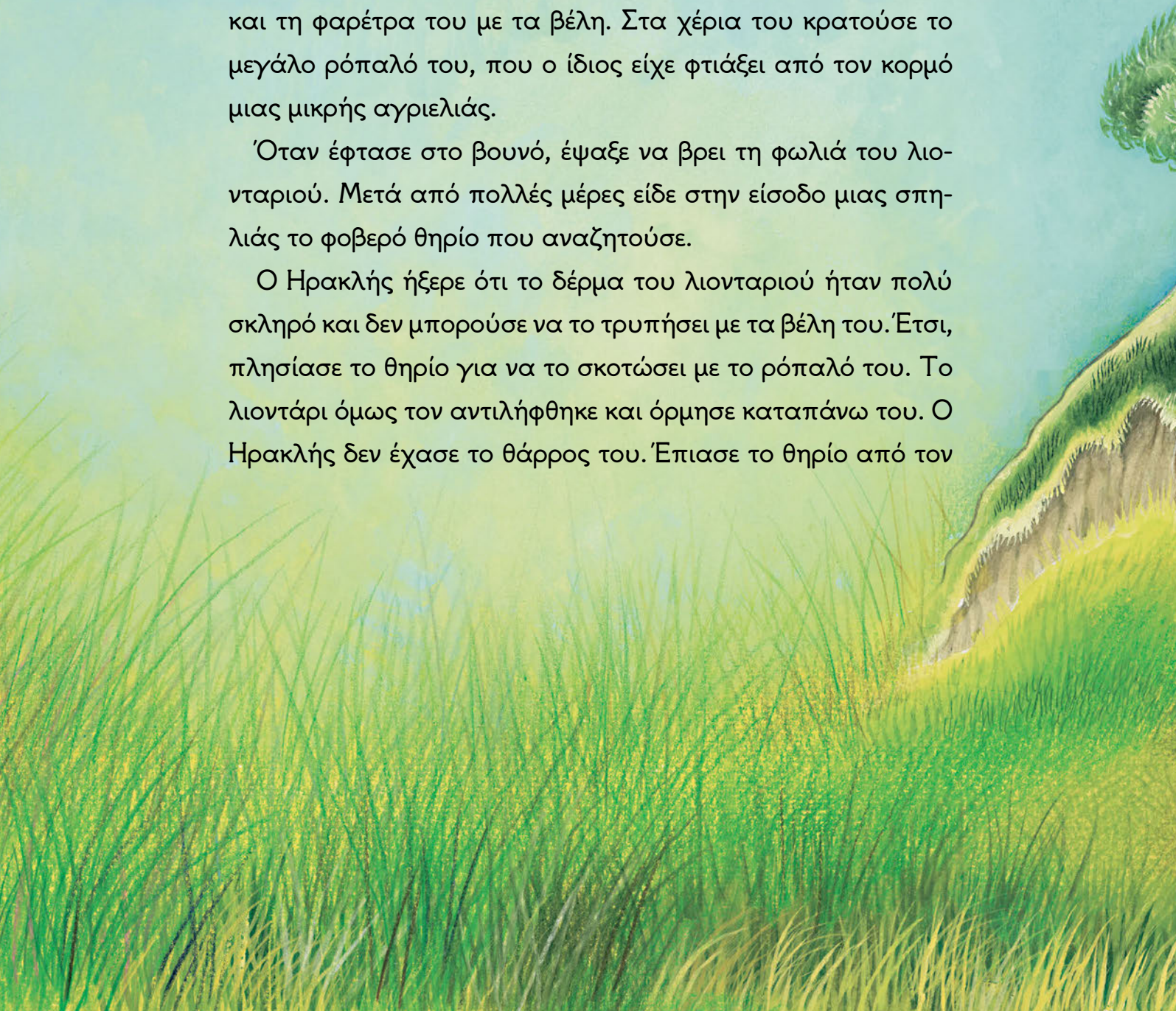
Το πρώτο κατόρθωμα του Ηρακλή

Στα δάση του Κιθαιρώνα ζούσε ένα άγριο λιοντάρι. Συχνά σκότωνε κι έτρωγε βόδια, πρόβατα, άλογα και μερικές φορές ακόμη και ανθρώπους. Είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος για τους βοσκούς και τους γεωργούς της περιοχής. Κανένας δεν τολμούσε να το κυνηγήσει και να το σκοτώσει.

Ο Ηρακλής αποφάσισε να πάει στο βουνό και να κυνηγήσει το λιοντάρι. Ήταν τότε μόλις δεκαοκτώ χρόνων. Ξεκίνησε από τη Θήβα για τον Κιθαιρώνα έχοντας μαζί του το τόξο και τη φαρέτρα του με τα βέλη. Στα χέρια του κρατούσε το μεγάλο ρόπαλό του, που ο ίδιος είχε φτιάξει από τον κορμό μιας μικρής αγριελιάς.

Όταν έφτασε στο βουνό, έψαξε να βρει τη φωλιά του λιονταριού. Μετά από πολλές μέρες είδε στην είσοδο μιας σπηλιάς το φοβερό θηρίο που αναζητούσε.

Ο Ηρακλής ήξερε ότι το δέρμα του λιονταριού ήταν πολύ σκληρό και δεν μπορούσε να το τρυπήσει με τα βέλη του. Έτσι, πλησίασε το θηρίο για να το σκοτώσει με το ρόπαλό του. Το λιοντάρι όμως τον αντιλήφθηκε και όρμησε καταπάνω του. Ο Ηρακλής δεν έχασε το θάρρος του. Έπιασε το θηρίο από τον

λαιμό και το έσφιξε με τα δυνατά του χέρια τόσο πολύ, μέχρι που το έπνιξε.

Όταν οι κάτοικοι της περιοχής έμαθαν το κατόρθωμα του Ηρακλή, έτρεξαν να τον συναντήσουν. Για να τον ευχαριστήσουν, του πρόσφεραν πολλά δώρα.

Γυρίζοντας ο Ηρακλής στη Θήβα, πέρασε από την Ελευσίνα. Εκεί ήρθαν και τον συνάντησαν πολλοί από τους θεούς του Ολύμπου, οι οποίοι του χάρισαν πλούσια δώρα.

Ο Ηρακλής κατάλαβε πως όλοι οι θεοί τον αγαπούσαν και τον προστάτευαν, εκτός από την Ήρα.

Ο γάμος του Ηρακλή

Ο Ηρακλής παντρεύτηκε τη Μεγάρρα, την κόρη του βασιλιά της Θήβας, του Κρέοντα. Η Μεγάρρα ήταν όμορφη και καλή, και ο Ηρακλής την αγαπούσε πολύ. Απέκτησαν μαζί δύο γιους και ζούσαν ευτυχισμένοι στο παλάτι της Θήβας.

Όμως, η θεά Ήρα δεν ξέχασε το μίσος της για τον Ηρακλή. Έστειλε τη φοβερή μάγισσα, τη Λύσσα, να θολώσει το μυαλό του και να τον τρελάνει, ώστε να μην ξέρει τι λέει και τι κάνει.

Η Λύσσα έδωσε στον Ηρακλή να πει ένα μαγικό ποτό. Το μυαλό του ήρωα θόλωσε και άρχισε να γυρίζει σαν τρελός μέσα στο παλάτι. Φώναζε και μιλούσε άσχημα σε όποιον έβλεπε μπροστά του. Δεν ήξερε ούτε τι έλεγε ούτε τι έκανε.

Έχοντας χάσει εντελώς τα λογικά του, έκανε κακό στα δύο παιδιά του και στη γυναίκα του.

Μετά από μερικές ώρες, ο Ηρακλής ξαναβρήκε τα λογικά του. Τότε κατάλαβε τη φοβερή πράξη που είχε κάνει. Βαθιά μετανιωμένος πήγε στο μαντείο των Δελφών. Εκεί, ζήτησε από την Πυθία να του πει τι έπρεπε να κάνει, για να τον συγχωρέσουν οι θεοί. Εκείνη του έδωσε τότε τον εξής χρησμό:

«Να κάνεις καλά έργα για τους θεούς και τους ανθρώπους και έτσι θα γίνεις αθάνατος. Θα βρεις τον ξάδελφό σου, τον βασιλιά Ευρυσθέα. Θα τον υπηρετήσεις για δώδεκα χρόνια. Ο Ευρυσθέας θα σου ορίσει ποια είναι τα καλά έργα που πρέπει να κάνεις για να σε συγχωρήσουν οι θεοί».

Ο Ηρακλής και ο Ευρυσθέας

Ο Ηρακλής πήγε στις Μυκήνες για να συναντήσει τον ξάδελφό του, τον βασιλιά Ευρυσθέα. Σύμφωνα με τον χρησμό του μαντείου των Δελφών, ο Ευρυσθέας θα του όριζε τι έπρεπε να κάνει στη ζωή του.

Όταν ο Ηρακλής παρουσιάστηκε στον βασιλιά, εκείνος ξαφνιάστηκε βλέποντας μπροστά του έναν σωστό γίγαντα. Από το μυαλό του πέρασαν πολλές κακές σκέψεις. Φοβήθηκε μήπως ο δυνατός και γενναίος Ηρακλής ήρθε στις Μυκήνες με σκοπό να του πάρει τον θρόνο.

Έτσι, του ανέθεσε να κάνει δώδεκα μεγάλα κατορθώματα, δώδεκα δύσκολους και επικίνδυνους άθλους. Είχε την ελπίδα ότι σε κάποιον απ' αυτούς ο Ηρακλής θα έχανε τη ζωή του. Με αυτόν τον τρόπο θα απαλλασσόταν μια για πάντα απ' αυτόν.

Αντίθετα απ' ό,τι πίστευε ο Ευρυσθέας, αν ο Ηρακλής κατάφερνε να πραγματοποιήσει όλους τους άθλους, θα τον συγχωρούσαν οι θεοί και θα γινόταν αθάνατος.

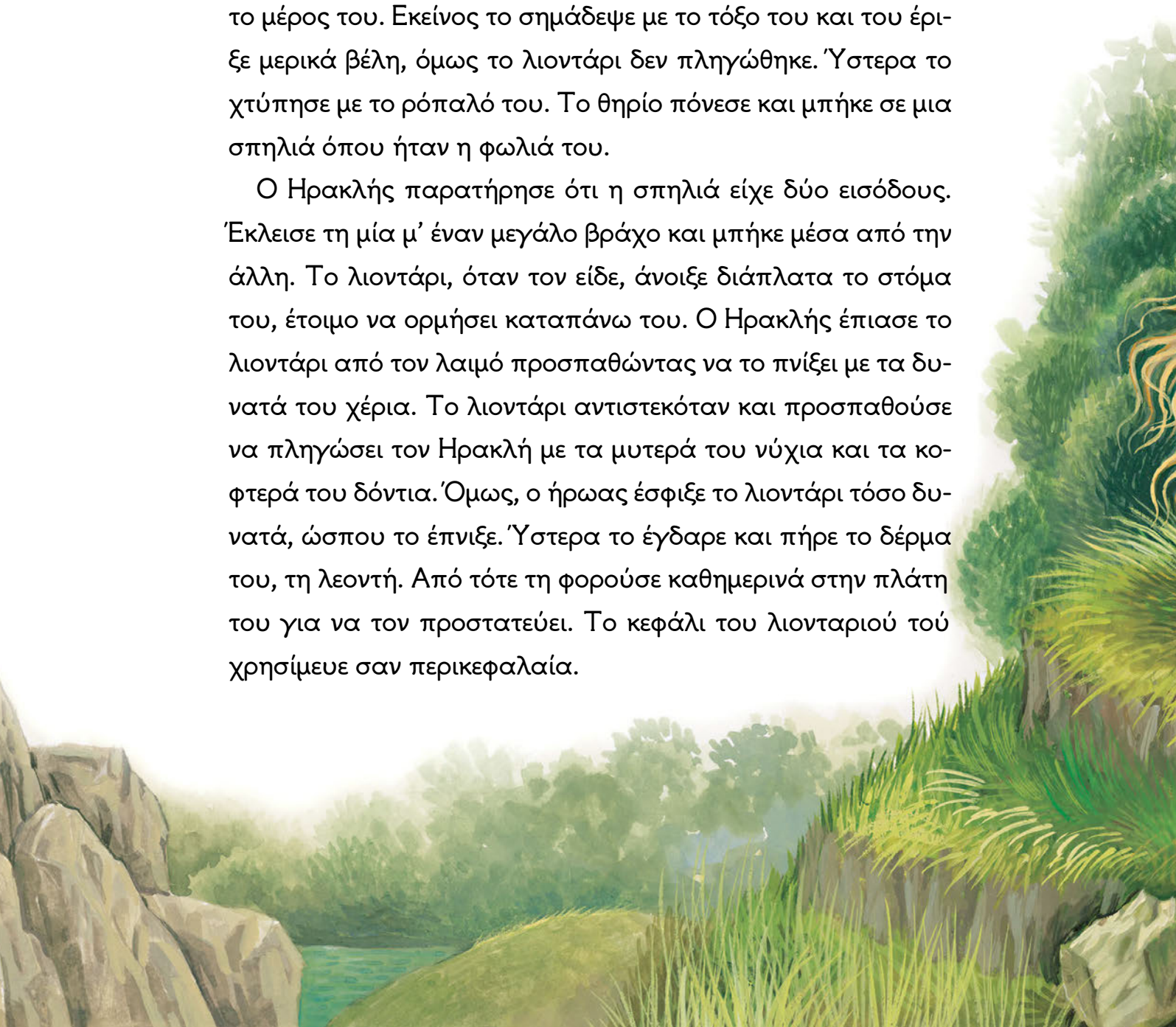
Το λιοντάρι της Νεμέας

Ο πρώτος άθλος που έπρεπε να κάνει ο Ηρακλής ήταν να σκοτώσει το φοβερό λιοντάρι της Νεμέας και ως απόδειξη να πάει στον Ευρυθέα τη λεοντή του, δηλαδή το δέρμα του.

Έτσι ο Ηρακλής πήγε στην κοιλάδα της Νεμέας και άρχισε να αναζητά το λιοντάρι. Κάποια στιγμή το είδε να έρχεται από το άνοιγμα μιας χαράδρας.

Το λιοντάρι, μόλις είδε τον Ηρακλή, έτρεξε αγριεμένο προς το μέρος του. Εκείνος το σημάδεψε με το τόξο του και του έριξε μερικά βέλη, όμως το λιοντάρι δεν πληγώθηκε. Ύστερα το χτύπησε με το ρόπαλό του. Το θηρίο πόνεσε και μπήκε σε μια σπηλιά όπου ήταν η φωλιά του.

Ο Ηρακλής παρατήρησε ότι η σπηλιά είχε δύο εισόδους. Έκλεισε τη μία μ' έναν μεγάλο βράχο και μπήκε μέσα από την άλλη. Το λιοντάρι, όταν τον είδε, άνοιξε διάπλατα το στόμα του, έτοιμο να ορμήσει καταπάνω του. Ο Ηρακλής έπιασε το λιοντάρι από τον λαιμό προσπαθώντας να το πνίξει με τα δυνατά του χέρια. Το λιοντάρι αντιστεκόταν και προσπαθούσε να πληγώσει τον Ηρακλή με τα μυτερά του νύχια και τα κοφτερά του δόντια. Όμως, ο ήρωας έσφιξε το λιοντάρι τόσο δυνατά, ώσπου το έπνιξε. Ύστερα το έγδαρε και πήρε το δέρμα του, τη λεοντή. Από τότε τη φορούσε καθημερινά στην πλάτη του για να τον προστατεύει. Το κεφάλι του λιονταριού τού χρησίμευε σαν περικεφαλαία.

Ο Ηρακλής επέστρεψε στις Μυκήνες και παρουσιάστηκε στον Ευρυσθέα. Περήφανος του είπε ότι πραγματοποίησε τον άθλο που του είχε αναθέσει, ενώ του έδειξε και τη λεοντή που φορούσε.

Ο Ευρυσθέας κατάλαβε ότι είχε μπροστά του έναν μεγάλο ήρωα. Φοβήθηκε μάλιστα τόσο πολύ, ώστε διέταξε να του φτιάξουν ένα χάλκινο πιθάρι και να το χώσουν μέσα στη γη, για να κρύβεται εκεί σε περίπτωση κινδύνου. Έδωσε επίσης διαταγή στον Ηρακλή να μένει έξω από τις πύλες της πόλης και να περιμένει εκεί την εντολή για τον επόμενο άθλο.

Η Λερναία Ύδρα

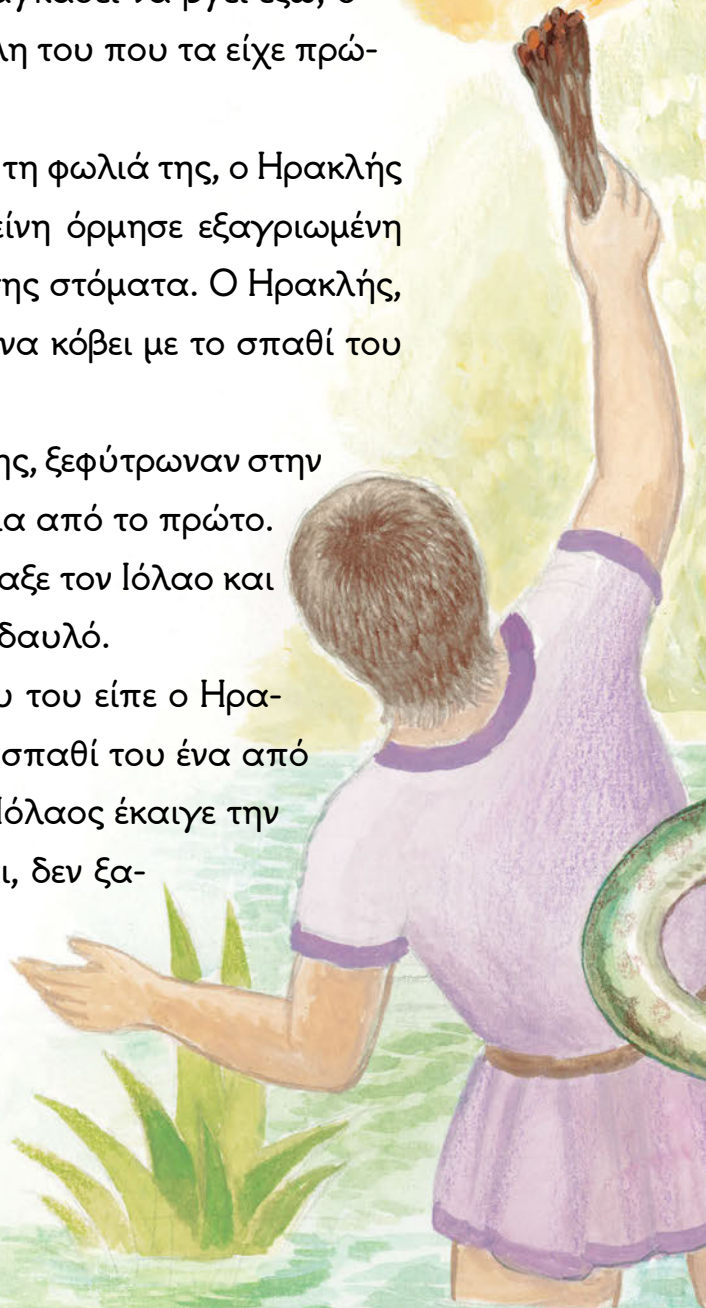
Μετά το λιοντάρι της Νεμέας, ο Ευρυσθέας ζήτησε από τον Ηρακλή να σκοτώσει τη Λερναία Ύδρα, ένα φοβερό τέρας που ζούσε στη λίμνη Λέρνη της Αργολίδας. Έμοιαζε με τεράστιο φίδι που είχε εννέα κεφάλια. Συχνά έβγαινε από τη λίμνη και σκότωνε ζώα και ανθρώπους.

Ο Ηρακλής πήρε μαζί του και τον ανιψιό του, τον Ιόλαο. Όταν έφτασαν κοντά στη λίμνη, είδαν τη Λερναία Ύδρα μέσα στη φωλιά της. Για να την αναγκάσει να βγει έξω, ο Ηρακλής άρχισε να της ρίχνει τα βέλη του που τα είχε πρώτα πυρώσει στη φωτιά.

Όταν η Λερναία Ύδρα βγήκε από τη φωλιά της, ο Ηρακλής της επιτέθηκε με το σπαθί του. Εκείνη όρμησε εξαγριωμένη εναντίον του, ανοίγοντας τα εννέα της στόματα. Ο Ηρακλής, χωρίς να φοβηθεί καθόλου, άρχισε να κόβει με το σπαθί του ένα ένα τα κεφάλια της.

Όμως, μόλις έκοβε το ένα κεφάλι της, ξεφύτρωναν στην ίδια θέση δύο άλλα, ακόμη πιο άγρια από το πρώτο. Βλέποντάς το αυτό ο Ηρακλής, φώναξε τον Ιόλαο και του ζήτησε να φέρει έναν αναμμένο δαυλό.

Ο Ιόλαος έκανε αμέσως αυτό που του είπε ο Ηρακλής. Μόλις ο θεός του έκοβε με το σπαθί του ένα από τα κεφάλια της Λερναίας Ύδρας, ο Ιόλαος έκαιγε την πληγή με τον αναμμένο δαυλό. Έτσι, δεν ξαναφύτρωναν άλλα στη θέση του.

Με αυτόν τον τρόπο ο Ηρακλής κατάφερε να κόψει τα οκτώ κεφάλια του τέρατος, χωρίς να φυτρώσουν άλλα.

Έμενε ακόμη ένα κεφάλι, το ένατο, που ήταν αθάνατο. Όμως και αυτό ο Ηρακλής με ένα δυνατό χτύπημα το έκοψε. Αμέσως έσκαψε έναν βαθύ λάκκο, το έχωσε μέσα, το σκέπασε με χώμα και τοποθέτησε πάνω του έναν μεγάλο βράχο.

Τέλος, βούτηξε όλα τα βέλη του μέσα στη χολή της Λερναίας Ύδρας. Έτσι, τα βέλη έγιναν φαρμακερά και θανατηφόρα.

Ικανοποιημένος ο Ηρακλής και από το δεύτερο κατόρθωμά του, γύρισε μαζί με τον Ιόλαο στις Μυκήνες.

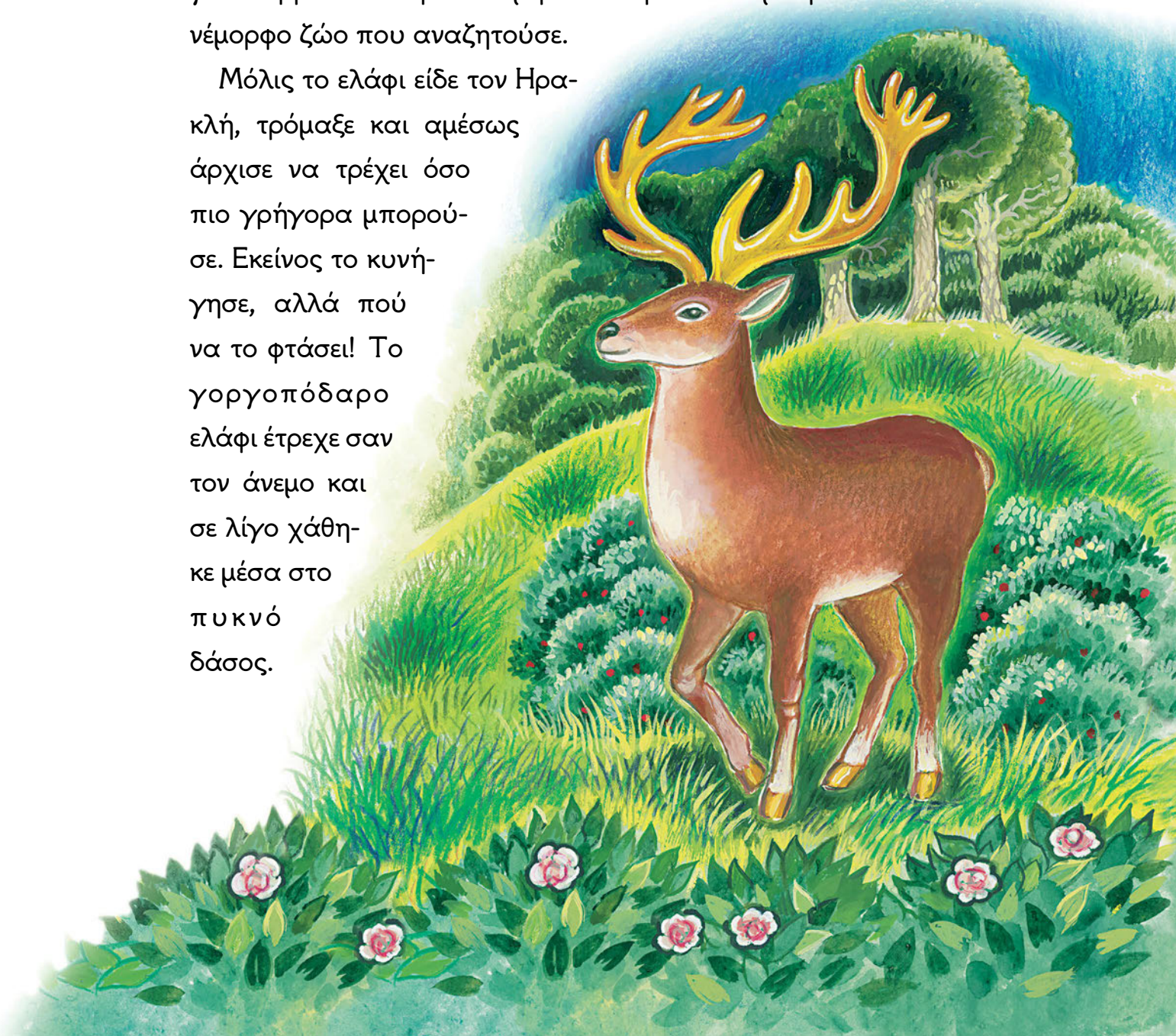
Το ελάφι της Κερύνειας

Μετά τη Λερναία Ύδρα, ο Ευρυσθέας διέταξε τον Ηρακλή να πιάσει ζωντανό και να του φέρει το ιερό ελάφι της θεάς Άρτεμης που ζούσε στο βουνό Κερύνεια στην Πελοπόννησο.

Το ελάφι αυτό κανένας δεν τολμούσε να το πειράξει. Ήταν πανέμορφο. Είχε χρυσά κέρατα, χάλκινα πόδια και έτρεχε σαν αστραπή.

Ο Ηρακλής πήγε στην Κερύνεια και έψαξε μέσα στα δάση για να βρει το ελάφι. Μια μέρα αντίκρισε από μακριά το πανέμορφο ζώο που αναζητούσε.

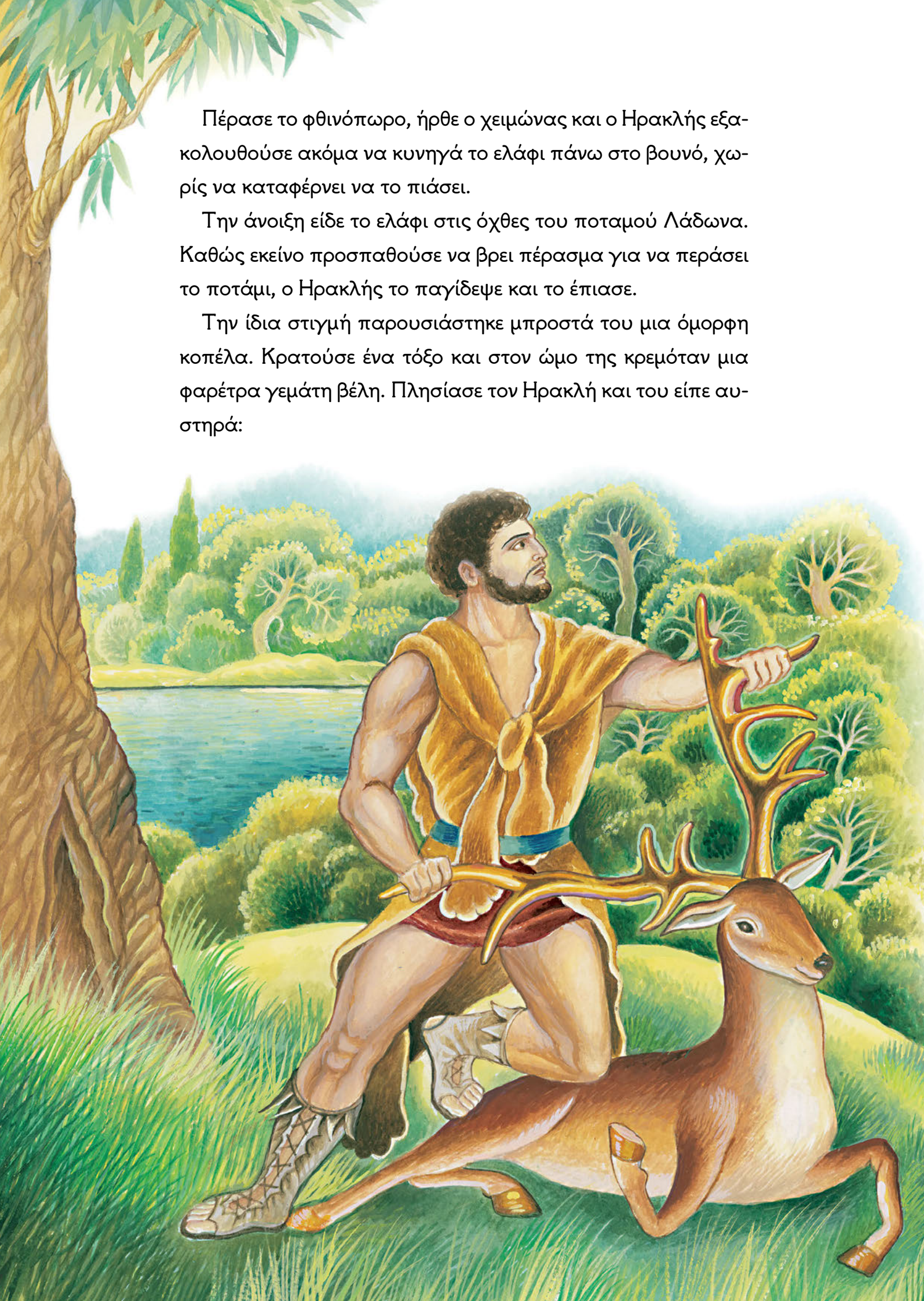
Μόλις το ελάφι είδε τον Ηρακλή, τρόμαξε και αμέσως άρχισε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Εκείνος το κυνήγησε, αλλά πού να το φτάσει! Το γοργοπόδαρο ελάφι έτρεχε σαν τον άνεμο και σε λίγο χάθηκε μέσα στο πυκνό δάσος.

Πέρασε το φθινόπωρο, ήρθε ο χειμώνας και ο Ηρακλής εξακολουθούσε ακόμα να κυνηγά το ελάφι πάνω στο βουνό, χωρίς να καταφέρνει να το πιάσει.

Την άνοιξη είδε το ελάφι στις όχθες του ποταμού Λάδωνα. Καθώς εκείνο προσπαθούσε να βρει πέρασμα για να περάσει το ποτάμι, ο Ηρακλής το παγίδεψε και το έπιασε.

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά του μια όμορφη κοπέλα. Κρατούσε ένα τόξο και στον ώμο της κρεμόταν μια φαρέτρα γεμάτη βέλη. Πλησίασε τον Ηρακλή και του είπε αυστηρά:

«Είμαι η Άρτεμη,
η θεά του κυνηγιού.
Το ελάφι που κρατάς
στα χέρια σου είναι δικό
μου. Πώς τόλμησες, Ηρακλή,
να το πιάσεις; Άφησέ το αμέσως
ελεύθερο!».

«Σεβαστή μου θεά», απάντησε
ο Ηρακλής, «δεν φταίω εγώ που
το έπιασα. Ο βασιλιάς Ευρυ-
σθέας με διέταξε να του το πάω
ζωντανό. Σου υπόσχομαι, όμως,
ότι δεν θ' αφήσω να πάθει κανέ-
να κακό».

«Αν είναι έτσι, Ηρακλή, σε
συγχωρώ. Μα πρόσεξε, πρέ-
πει να ελευθερώσεις γρήγορα το
ελάφι μου», του είπε ξανά.

Ο Ηρακλής τής έδωσε την υπό-
σχεσή του. Ύστερα έδεσε τα πόδια
του ιερού ελαφιού, το έβαλε στους
ώμους του και ξεκίνησε για τις Μυκήνες.

Όταν έφτασε έξω από τις πύλες της πόλης, παρέδωσε το
ελάφι στους στρατιώτες του Ευρυσθέα. Ο βασιλιάς, αφού
είδε το ελάφι, το έστειλε πίσω στον Ηρακλή. Εκείνος το άφησε
ελεύθερο, όπως είχε υποσχεθεί στην Άρτεμη, για να γυρίσει
και πάλι στις πλαγιές της Κερόνειας.

Ο κάπρος του Ερύμανθου

Ο επόμενος άθλος που ανέθεσε ο Ευρυσθέας στον Ηρακλή ήταν να του φέρει ζωντανό τον κάπρο του Ερύμανθου. Ο κάπρος αυτός ήταν ένα φοβερό αγριογούρουνο που ζούσε στις πλαγιές του Ερύμανθου, ενός βουνού στην Αρκαδία. Με τους χαυλιόδοντές του κατέστρεφε τα σπαρτά των γεωργών και σκότωνε ανθρώπους και ζώα.

Ο Ηρακλής θα μπορούσε να σκοτώσει τον κάπρο με τα βέλη του. Όμως, ήταν πολύ δύσκολο να τον πιάσει ζωντανό όπως του ζήτησε ο Ευρυσθέας. Πήγε στον Ερύμανθο και κυνήγησε αρκετές μέρες το αγριογούρουνο μέσα στο δάσος. Τελικά κατάφερε να το παγιδέψει. Τότε όρμησε και το χτύπησε δυνατά με το ρόπαλό του στο κεφάλι. Έπειτα το άρπαξε από τα δύο πισινά πόδια του και το έφερε τρεις γύρους πάνω από το κεφάλι του. Το άφησε στο χώμα και του έδεσε σφιχτά και τα τέσσερα πόδια του. Το έβαλε ύστερα στους ώμους του και ξεκίνησε για να επιστρέψει στις Μυκήνες.

Στον δρόμο συνάντησε πολλούς βοσκούς και γεωργούς, που ο κάπρος τούς είχε σκοτώσει τα ζώα και τους είχε καταστρέψει τα χωράφια. Όλοι τους τον ευχαριστούσαν που τους απάλλαξε από το φοβερό θηρίο.

Έπειτα από πολλές ώρες πεζοπορίας, ο Ηρακλής έφτασε στις Μυκήνες. Μπήκε μέσα στη βασιλική αίθουσα κρατώντας ακόμα στους ώμους του τον φοβερό κάπρο. Μόλις ο Ευρυσθέας τον αντίκρισε, τρόμαξε πολύ και μπήκε μέσα στο χάλκινο πιθάρι για να κρυφτεί. Γεμάτος φόβο διέταξε τον Ηρακλή να βγάλει αμέσως τον κάπρο από την πόλη και να τον σκοτώσει.

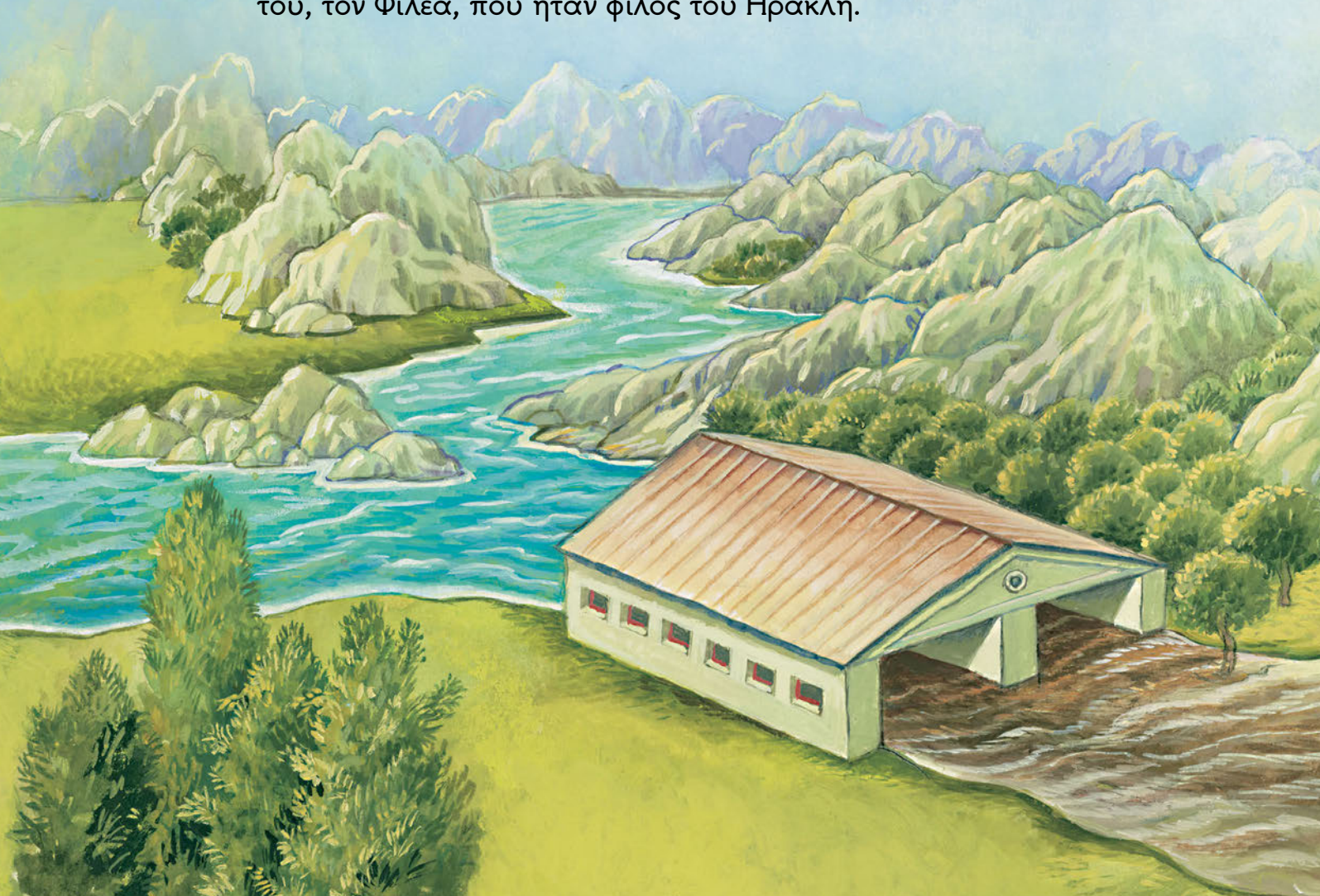
Οι στάβλοι του Αυγεία

Μετά τον Ερυμάνθιο κάπρο ο Ευρυσθέας διέταξε τον Ηρακλή να καθαρίσει τους στάβλους του βασιλιά Αυγεία. Ο Αυγείας, ο βασιλιάς της Ήλιδας, είχε πάνω από τρεις χιλιάδες ζώα, βόδια, αγελάδες και πρόβατα. Όλα αυτά έμεναν σε μεγάλους στάβλους, τους οποίους είχε χρόνια να καθαρίσει. Έτσι, είχαν μαζευτεί τεράστιοι σωροί κοπριάς, που μύριζαν άσχημα.

Ο Ηρακλής πήγε στο παλάτι του Αυγεία και του είπε ότι θα καθαρίσει τους στάβλους του και μάλιστα σε μία μόνο μέρα.

«Αν το καταφέρεις αυτό», του είπε ο Αυγείας, «θα σου δώσω το ένα δέκατο από τα ζώα που έχω στα κοπάδια μου».

Ο Αυγείας έδωσε αυτή την υπόσχεση μπροστά στον γιο του, τον Φιλέα, που ήταν φίλος του Ηρακλή.

Κοντά στους στάβλους κυλούσαν δύο ποτάμια, ο Αλφειός και ο Πηνειός. Ο Ηρακλής έσκαψε δύο βαθιά αυλάκια από τις όχθες των ποταμών μέχρι τους στάβλους. Έπειτα άνοιξε δύο μεγάλα ανοίγματα στους τοίχους των στάβλων. Στη συνέχεια έφτιαξε ένα φράγμα σε κάθε ποταμό, ώστε το νερό τους να πάει στα αυλάκια. Το νερό ξεχύθηκε με μεγάλη ορμή και, περνώντας μέσα από τους στάβλους, παρέσυρε όλη την κοπριά. Έτσι, μέσα σε λίγες ώρες, οι στάβλοι καθαρίστηκαν εντελώς.

Ο Ηρακλής ζήτησε από τον Αυγεία να τηρήσει την υπόσχεσή του και να του δώσει το ένα δέκατο των ζώων του. Όμως ο Αυγείας αρνήθηκε, επειδή είχε μάθει ότι ο ήρωας εκτελούσε τις διαταγές του Ευρυσθέα. Ο Φιλέας υπερασπίστηκε τον Ηρακλή θυμίζοντας στον πατέρα του την υπόσχεσή του. Ωστόσο, ο Αυγείας εξόρισε τον Φιλέα και τον Ηρακλή από την Ήλιδα.

Οι Στυμφαλίδες όρνιθες

Ο έκτος άθλος που ανέθεσε ο Ευρυσθέας στον Ηρακλή ήταν να σκοτώσει τις Στυμφαλίδες όρνιθες. Αυτές ήταν κάτι παράξενα, τεράστια σε μέγεθος, αρπακτικά πουλιά. Φώλιαζαν στις όχθες της Στυμφαλίας λίμνης στην Κορινθία. Είχαν σιδερένια φτερά και ράμφη, σιδερένια και σουβλερά νύχια και τρέφονταν με ανθρώπινο κρέας. Με τα σιδερένια ράμφη τους μπορούσαν να τρυπήσουν ακόμη κι έναν χάλκινο θώρακα!

Ο Ηρακλής έφτασε στην όχθη της λίμνης, αλλά δεν ήξερε με ποιον τρόπο να αναγκάσει τα πουλιά να βγουν μέσα από την πυκνή βλάστηση όπου κρύβονταν.

Ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά του η θεά Αθηνά. Του έδωσε δύο τεράστια χάλκινα κρόταλα, που τα είχε φτιάξει ο θεός Ήφαιστος, και τον συμβούλεψε να τα χτυπήσει δυνατά. Έτσι, θα έκανε τις Στυμφαλίδες όρνιθες να βγουν μέσα από τις καλαμιές όπου κρύβονταν. Μόνο τότε θα μπορούσε να τις σημαδέψει με το τόξο του και να τις σκοτώσει με τα δηλητηριώδη βέλη του.

Μόλις έφυγε η θεά Αθηνά, ο Ηρακλής ανέβηκε σ' ένα ύψωμα και άρχισε να χτυπά τα κρόταλα και να κάνει έναν πολύ δυνατό θόρυβο.

Τρομαγμένες οι Στυμφαλίδες όρνιθες, πέταξαν ψηλά πάνω από τη λίμνη. Ο Ηρακλής τότε τις χτυπούσε με τα φαρμακερά βέλη του και τις σκότωνε.

Με τον τρόπο αυτόν κατάφερε, ύστερα από μερικές ώρες, να τις σκοτώσει σχεδόν όλες. Όσες κατάφεραν να γλιτώσουν έφυγαν πολύ μακριά.

Έτσι, χάρη στον Ηρακλή ο τόπος αυτός απαλλάχτηκε μια για πάντα από τις επικίνδυνες Στυμφαλίδες όρνιθες. Οι κάτοικοι της περιοχής χάρηκαν πολύ, όταν έμαθαν για τη γενναία του πράξη.

Φεύγοντας ο Ηρακλής για τις Μυκήνες, πήρε μαζί του μερικές σκοτωμένες Στυμφαλίδες όρνιθες για να τις δείξει στον Ευρυσθέα.

Όμως ο Ευρυσθέας δεν χάρηκε καθόλου. Για άλλη μια φορά απογοητεύτηκε που δεν κατάφερε να απαλλαγεί από τον ξάδελφό του.

Ο ταύρος της Κρήτης

Ο επόμενος άθλος που ανέθεσε ο Ευρυσθέας στον Ηρακλή ήταν να πάει στην Κρήτη και να του φέρει ζωντανό τον άγριο αλλά και πανέμορφο ταύρο που ερήμωνε το νησί.

Ο Ποσειδώνας έκανε δώρο τον ταύρο στον βασιλιά της Κρήτης Μίνωα, όταν εκείνος υποσχέθηκε στον θεό πως θα του θυσίαζε ό,τι θα έβγαινε από τη θάλασσα. Από τα κύματα βγήκε ο ταύρος, όμως ο Μίνωας δεν κράτησε την υπόσχεσή του. Τότε ο Ποσειδώνας θύμωσε και έκανε άγριο τον ταύρο. Οι καταστροφές που προκαλούσε στους γεωργούς και στους κτηνοτρόφους ήταν τρομερές.

Όταν ο Ηρακλής έφτασε στην Κρήτη, παρουσιάστηκε στον βασιλιά Μίνωα και του εξήγησε τον σκοπό του ερχομού του.

Ο Ηρακλής άρχισε να αναζητά τον ταύρο στους κάμπους της Κρήτης. Τελικά, κάποια μέρα κατάφερε να τον βρει. Ο ταύρος, μόλις τον αντίκρισε, εξαγριώθηκε. Άρχισε να βγάζει φλόγες και καπνούς από τα ρουθούνια του. Μούγκρισε δυνατά και όρμησε εναντίον του Ηρακλή. Μόλις ο ταύρος τον πλησίασε, ο ήρωας τον έπιασε με τα ατσαλένια χέρια του από τα κέρατα. Έβγαλε τη ζώνη του κι έδεσε μ' αυτή και τα τέσσερα πόδια του. Τον φόρτωσε στην πλάτη του, τον έβαλε στο καράβι και ύστερα από λίγες μέρες έφτασε στην Αργολίδα. Βγαίνοντας από το καράβι, καβάλησε τον ταύρο και ξεκίνησε για τις Μυκήνες.

Όταν ο Ευρυσθέας είδε τον Ηρακλή να έρχεται καβάλα στον άγριο ταύρο της Κρήτης, φοβήθηκε και τον διέταξε να τον αφήσει να φύγει.

Ο ταύρος έφτασε στην Αττική, στην περιοχή του Μαραθώνα, όπου άρχισε να σκορπά και πάλι την καταστροφή και τον φόβο. Εκεί, ένας άλλος ήρωας, ο Θησέας, κατάφερε να τον σκοτώσει και ν' απαλλάξει τους ανθρώπους από το επικίνδυνο αυτό θηρίο.

Τα άλογα του Διομήδη

Χωρίς να χάσει χρόνο, ο Ευρυσθέας ανέθεσε στον Ηρακλή έναν νέο άθλο. Του ζήτησε να του φέρει από τη Θράκη τα τέσσερα άλογα του βασιλιά Διομήδη. Αυτά τα άλογα ήταν πολύ άγρια και τα είχε κάνει δώρο στον Διομήδη ο πατέρας του ο θεός Άρης. Ήταν συνεχώς δεμένα στον στάβλο με χοντρές αλυσίδες και έτρωγαν ανθρώπινο κρέας.

Ύστερα από ένα μακρύ ταξίδι με καράβι, ο Ηρακλής και οι σύντροφοί του έφτασαν στις ακτές της Θράκης. Ο ήρωας άφησε το πλοίο σ' ένα απόμερο λιμάνι και πήγε στους στάβλους του Διομήδη όπου ήταν κλεισμένα τα άγρια άλογα.

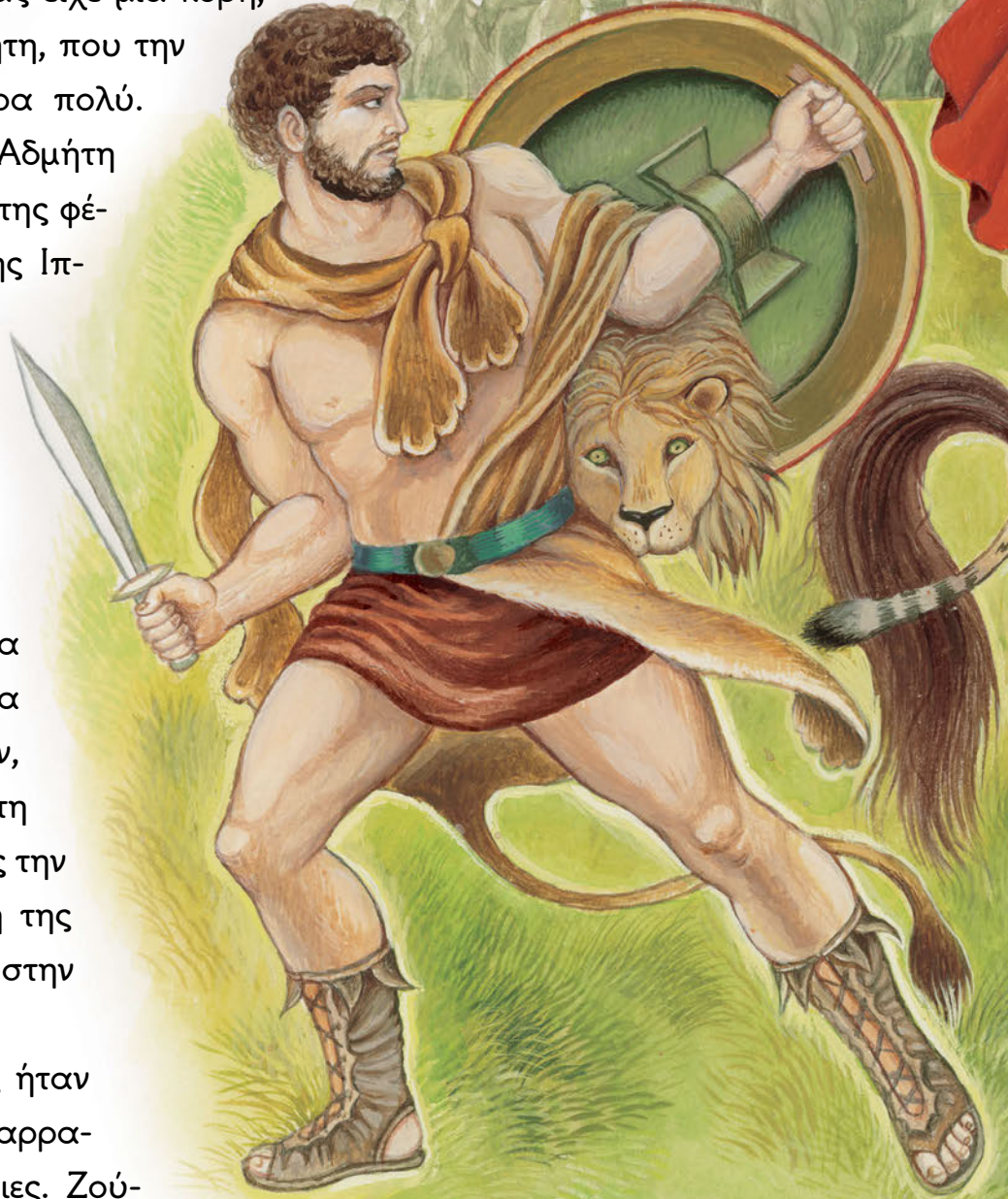
Οι φρουροί προσπάθησαν να τον εμποδίσουν να μπει στους στάβλους. Ο Ηρακλής, όμως, τους ανάγκασε ν' απομακρυνθούν φοβισμένοι. Έπειτα, έλυσε τα άλογα και τα έβγαλε έξω. Τα χτύπησε δυνατά με το ρόπαλό του και τα ανάγκασε να ηρεμήσουν. Έτσι κατάφερε να τα οδηγήσει στο πλοίο. Οι σύντροφοί του τα έβαλαν μέσα, τα έδεσαν με γερές αλυσίδες κι ετοιμάστηκαν να επιστρέψουν στις Μυκήνες. Όμως, πριν ξεκινήσουν, τους επιτέθηκαν οι στρατιώτες του Διομήδη. Ο Ηρακλής όρμησε εναντίον τους χτυπώντας τους με το ρόπαλό του. Οι στρατιώτες, φοβισμένοι, έτρεξαν για να σωθούν. Ο Ηρακλής τούς κυνήγησε μέχρι την πόλη.

Όταν έφτασαν στο παλάτι του Διομήδη, ο Ηρακλής τον αιχμαλώτισε και τον έριξε στα ανθρωποφάγα άλογά του. Από την ώρα εκείνη τα άλογα ημέρεψαν, έτσι ο Ηρακλής κατάφερε να τα πάει στις Μυκήνες και να τα παρουσιάσει στον Ευρυσθέα.

Η ζώνη της Ιππολύτης

Ο Ευρυσθέας είχε μια κόρη, την Αδμήτη, που την αγαπούσε πάρα πολύ. Μια μέρα, η Αδμήτη του ζήτησε να της φέρει τη ζώνη της Ιππολύτης, της βασίλισσας των Αμαζόνων. Ο Ευρυσθέας έδωσε αμέσως εντολή στον Ηρακλή να πάει στη χώρα των Αμαζόνων, να πάρει από τη βασίλισσά τους την πολύτιμη ζώνη της και να τη φέρει στην κόρη του.

Οι Αμαζόνες ήταν όμορφες και θαρραλέες πολεμίστριες. Ζούσαν στον Εύξεινο Πόντο και ήταν ξακουστές στο τόξο και στην ιππασία. Η βασίλισσά τους, η Ιππολύτη, φορούσε μια χρυσή ζώνη, στολισμένη με πολύτιμα πετράδια.

Ο Ηρακλής ετοίμασε ένα καράβι και ξεκίνησε μαζί με τον Θησέα, τον Πηλέα, τον Τελαμώνα και άλλους συντρόφους.

Όταν έφτασαν στη χώρα των Αμαζόνων, αγκυροβόλησαν στο λιμάνι και πήγαν στο παλάτι της Ιππολύτης. Ο Ηρακλής εξήγησε στη βασίλισσα τον σκοπό του ταξιδιού του. Την παρακάλεσε να του δώσει τη ζώνη της με τη θέλησή της, για να μη χρειαστεί να την πάρει με τη βία.

Η Ιππολύτη, που είχε ακούσει για τα κατορθώματα του Ηρακλή, του υποσχέθηκε να του δώσει τη ζώνη της.

Δυστυχώς, όμως, η θεά Ήρα, που μισούσε τον Ηρακλή, παρουσιάστηκε τη νύχτα στην Ιππολύτη και κατάφερε να της αλλάξει γνώμη. Μάλιστα, η Ήρα πήρε τη μορφή Αμαζόνας και άρχισε να τρέχει στους δρόμους της πόλης φωνάζοντας:

«Δυστυχία μας! Επιδρομείς ήρθαν για να κυριέψουν τη χώρα μας. Βοήθεια! Τρέξτε όλες στο παλάτι! Κινδυνεύει η βασίλισσά μας!».

Μόλις άκουσαν τα λόγια αυτά οι Αμαζόνες, έτρεξαν οπλισμένες, καβάλα στα άλογά τους, στο παλάτι.

Αμέσως άρχισε μια φοβερή μάχη ανάμεσα σ' αυτές από τη μια μεριά και τον Ηρακλή με τους συντρόφους του από την άλλη.

Θυμωμένος ο Ηρακλής όρμησε με μανία εναντίον των Αμαζόνων και τις νίκησε. Οι περισσότερες έφυγαν για να σωθούν. Ο Ηρακλής αιχμαλώτισε τη βασίλισσά τους και την ανάγκασε να του δώσει την πολύτιμη ζώνη της.

Την άλλη μέρα ο Ηρακλής μπήκε στο καράβι για να γυρίσει στην Ελλάδα. Όταν έφτασε στις Μυκήνες, πήγε στον βασιλιά Ευρυσθέα και του έδωσε τη ζώνη της Ιππολύτης.

10ος ΑΘΛΟΣ

Τα βόδια του Γηρυόνη

Ο Ευρυσθέας ανέθεσε στον Ηρακλή τον επόμενο άθλο προστάζοντάς τον να του φέρει τα βόδια του Γηρυόνη. Αυτός ήταν ένας φοβερός γίγαντας με τρία σώματα, έξι χέρια και έξι πόδια. Ζούσε σ' ένα νησί κοντά στις ακτές της Ισπανίας.

Ο Γηρυόνης είχε τα ωραιότερα βόδια στον κόσμο. Τα φύλαγαν ο Ευρυτίωνας, ο βοσκός του, και ο Όρθρος, ένας δικέφαλος σκύλος με ουρά φιδιού.

Ο Ηρακλής ξεκίνησε από την Αργολίδα μ' ένα καράβι για το νησί του Γηρυόνη. Έφτασε στην άκρη της Μεσογείου, εκεί όπου δύο τεράστιοι βράχοι χωρίζουν την Αφρική από την Ευρώπη και δημιουργούν ένα στενό πέρασμα, απ' όπου τα νερά της θάλασσας χύνονται στον απέραντο ωκεανό.

Ο Ηρακλής αποβιβάστηκε από το καράβι του και έχτισε πάνω στους βράχους, και από τις δύο μεριές του στενού, τεράστιες κολόνες. Αυτές ονομάστηκαν αργότερα *Ηράκλειες Στήλες*.

Ύστερα επιβιβάστηκε στο καράβι του και δεν άργησε να φτάσει στο νησί του Γηρυόνη.

Είδε τα βόδια να βόσκουν στα καταπράσινα βοσκοτόπια και τα πλησίασε προσεκτικά.

Ο Όρθρος, ο τρομερός σκύλος του Γηρυόνη, τον αντιλήφθηκε πρώτος και όρμησε καταπάνω του γαβγίζοντας άγρια. Ο Ηρακλής τον χτύπησε με το ρόπαλό του και τον σκότωσε. Ο βοσκός του Γηρυόνη όρμησε και αυτός εναντίον του. Όμως, ο Ηρακλής τον χτύπησε κι αυτόν με το ρόπαλό του.

Ξαφνικά είδε τον φοβερό Γηρυόνη να τρέχει προς το μέρος του. Ο Ηρακλής όμως δεν τον φοβήθηκε και κατάφερε να τον σκοτώσει. Ύστερα έβαλε τα βόδια στο καράβι του και ξεκίνησε για την Ελλάδα.

Στο μακρινό ταξίδι του ο Ηρακλής συνάντησε πολλούς ληστές, οι οποίοι προσπάθησαν να του πάρουν τα ωραία βόδια. Όμως, δεν τα κατάφεραν.

Έτσι, έφτασε στις Μυκήνες και παρέδωσε στον Ευρυσθέα τα βόδια του Γηρυόνη εκτελώντας και τον δέκατο άθλο του. Εκείνος λυπήθηκε πολύ όταν είδε τον Ηρακλή να επιστρέφει. Είχε πιστέψει ότι επιτέλους είχε χαθεί ή είχε σκοτωθεί, επειδή έλειπε πολύ καιρό. Όμως, ευτυχώς, γελάστηκε!

Τα μήλα των Εσπερίδων

Για ενδέκατο άθλο ο Ευρυσθέας ζήτησε από τον Ηρακλή να του φέρει τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων. Οι Εσπερίδες ήταν Νύμφες που φύλαγαν τον κήπο των θεών με τη μαγική μηλιά. Ο κήπος βρισκόταν στη χώρα του Άτλαντα. Τον φύλαγε επίσης ένας ακοίμητος δράκος με εκατό κεφάλια.

Ο Ηρακλής πήγε στη χώρα του Άτλαντα και τον βρήκε να κρατά στους ώμους του τον Ουρανό. Όταν του εξήγησε τι ήθελε, ο Άτλαντας του είπε ότι θα του έφερνε ο ίδιος τα μήλα, αρκεί να κρατούσε για λίγο στους ώμους του τον Ουρανό. Ο Ηρακλής δέχτηκε την πρότασή του.

Ο Άτλαντας αποκοίμισε τον δράκο με ένα μαγικό ποτό και έκοψε τα χρυσά μήλα. Επειδή, όμως, είχε κουραστεί να κρατά στους ώμους του τον Ουρανό, πρότεινε στον Ηρακλή να πάει ο ίδιος τα χρυσά μήλα στον Ευρυσθέα. Ο Ηρακλής, που κατάλαβε τον σκοπό του, του είπε:

«Συμφωνώ, Άτλαντα, αλλά κράτα μια στιγμή τον Ουρανό, ώσπου να φτιάξω ένα μαξιλάρι, να μη με πληγώνει στους ώμους».

Ο Άτλαντας δέχτηκε. Έτσι ο Ηρακλής τού έδωσε πάλι τον Ουρανό, πήρε τα μήλα κι έφυγε. Όταν τα πήγε στον Ευρυσθέα, εκείνος φοβήθηκε να τα κρατήσει, γιατί, ίσως, θα θύμωναν οι θεοί. Τότε ο Ηρακλής τα αφιέρωσε στη θεά Αθηνά, η οποία με τη σειρά της τα ξανάδωσε στις Εσπερίδες να τα φυλάνε.

Ο Κέρβερος του Άδη

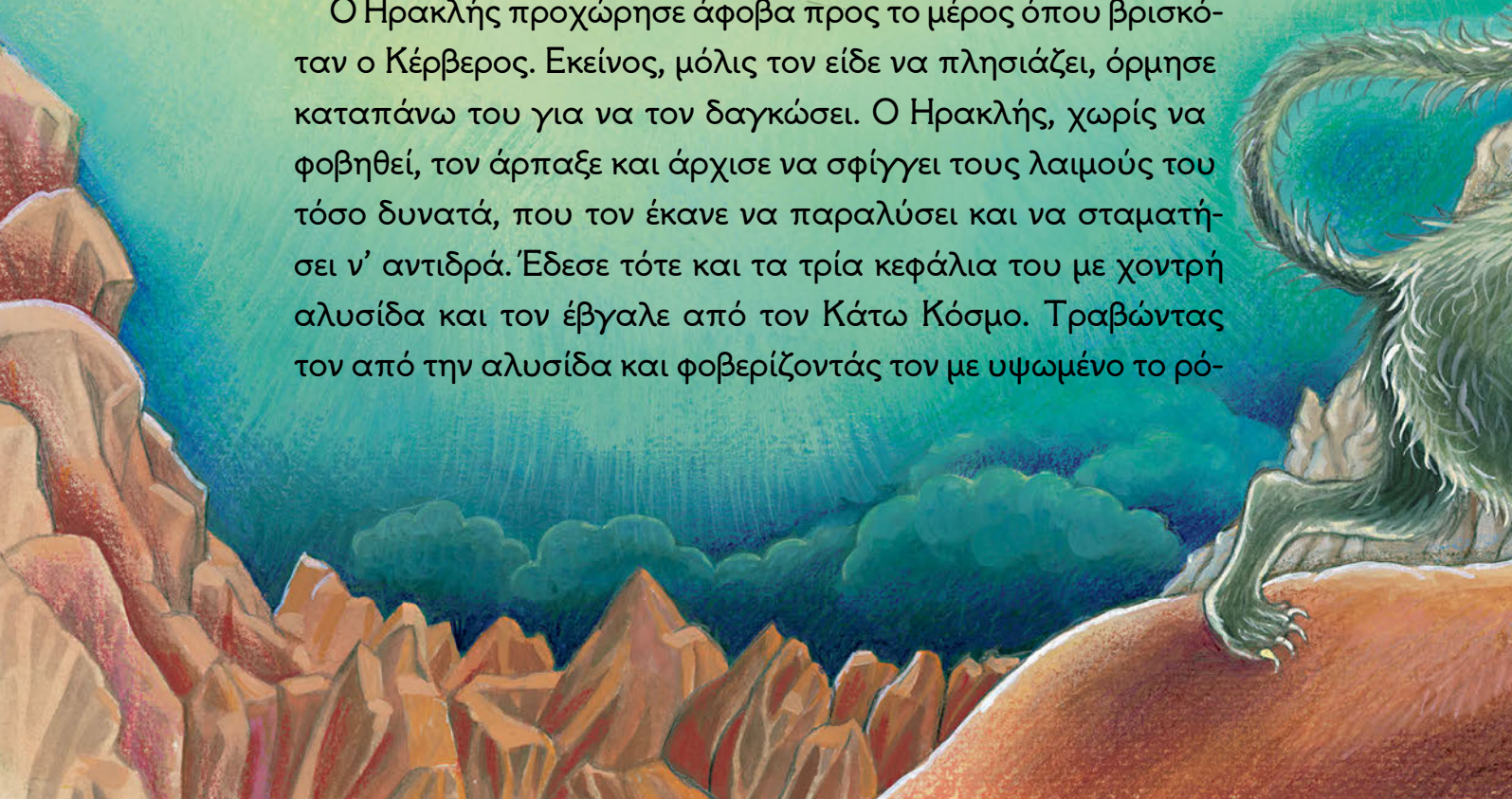
Ο δωδέκατος άθλος που ανέθεσε ο Ευρυσθέας στον Ηρακλή ήταν και ο πιο δύσκολος. Του έδωσε εντολή να του φέρει τον Κέρβερο, τον φοβερό σκύλο που φύλαγε την είσοδο του Άδη. Ο Κέρβερος είχε τρία κεφάλια και ουρά δράκου.

Ο Ηρακλής φόρεσε τη λεοντή, πήρε το ρόπαλό του και ξεκίνησε. Όταν έφτασε στις πύλες του Κάτω Κόσμου, άρχισε να κατεβαίνει στο σκοτεινό βασίλειο του Πλούτωνα. Ο Δίας, για να τον βοηθήσει, του έστειλε τον Ερμή να του δείχνει τον δρόμο. Μόλις τους είδε ο Κέρβερος, άρχισε να γαβγίζει άγρια και να βγάζει φλόγες από το στόμα του. Ο Ερμής, όμως, ύψωσε το ραβδί του και φοβισμένος ο Κέρβερος υποχώρησε.

Ο Ηρακλής προχώρησε στο εσωτερικό του Άδη και παρουσιάστηκε μπροστά στον θεό Πλούτωνα. Του ζήτησε να του επιτρέψει να πάρει για λίγο τον Κέρβερο, να τον πάει στον βασιλιά Ευρυσθέα για να τον δει, και να τον επιστρέψει αμέσως μετά.

«Σου επιτρέπω να τον πάρεις, Ηρακλή, αλλά με τον όρο να τον πιάσεις χωρίς να χρησιμοποιήσεις όπλα», του απάντησε ο Πλούτωνα.

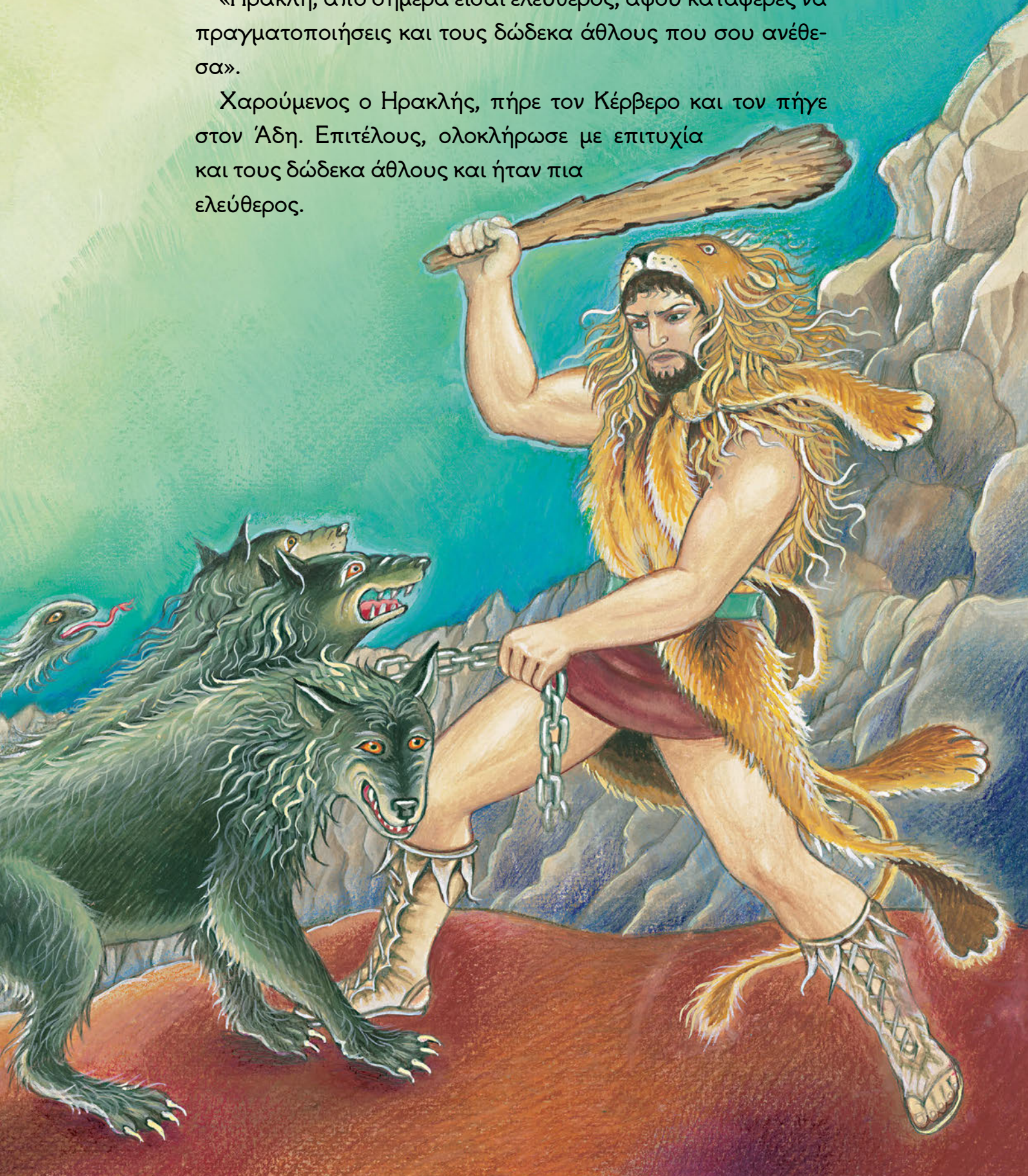
Ο Ηρακλής προχώρησε άφοβα προς το μέρος όπου βρισκόταν ο Κέρβερος. Εκείνος, μόλις τον είδε να πλησιάζει, όρμησε καταπάνω του για να τον δαγκώσει. Ο Ηρακλής, χωρίς να φοβηθεί, τον άρπαξε και άρχισε να σφίγγει τους λαιμούς του τόσο δυνατά, που τον έκανε να παραλύσει και να σταματήσει ν' αντιδρά. Έδεσε τότε και τα τρία κεφάλια του με χοντρή αλυσίδα και τον έβγαλε από τον Κάτω Κόσμο. Τραβώντας τον από την αλυσίδα και φοβερίζοντάς τον με υψωμένο το ρό-

παλό του, έφτασε στις Μυκήνες. Όταν ο Ευρυσθέας άκουσε τα φοβερά γαβγίσματα του Κέρβερου, τρόμαξε και κρύφτηκε στο πιθάρι του. Διέταξε τον Ηρακλή να τον επιστρέψει αμέσως στον Άδη και πρόσθεσε:

«Ηρακλή, από σήμερα είσαι ελεύθερος, αφού κατάφερες να πραγματοποιήσεις και τους δώδεκα άθλους που σου ανέθεσα».

Χαρούμενος ο Ηρακλής, πήρε τον Κέρβερο και τον πήγε στον Άδη. Επιτέλους, ολοκλήρωσε με επιτυχία και τους δώδεκα άθλους και ήταν πια ελεύθερος.

Ο Ηρακλής και η Δηιάνειρα

Κάποτε ο Ηρακλής γνώρισε την πανέμορφη κόρη του βασιλιά Οινέα, τη Δηιάνειρα. Η ομορφιά της τον εντυπωσίασε και τη ζήτησε για σύζυγό του από τον πατέρα της. Εκείνος δέχτηκε, γιατί θαύμαζε τον Ηρακλή.

Μετά από εννιά μήνες ο Ηρακλής και η Δηιάνειρα απέκτησαν έναν όμορφο και χαριτωμένο γιο, τον Ύλλο.

Δυστυχώς, όμως, η ευτυχία τους δεν κράτησε πολύ καιρό. Μια μέρα ο βασιλιάς Οινέας έκανε ένα επίσημο γεύμα στο παλάτι. Κάποια στιγμή, ένας υπηρέτης, περνώντας μπροστά από τον Ηρακλή, έχυσε πάνω του από απροσεξία το νερό που μετέφερε μέσα σε μια λεκάνη. Ο Ηρακλής νευρίασε και χτύπησε ελαφρά τον υπηρέτη στο κεφάλι. Όμως το χέρι του ήταν τόσο δυνατό, που από το χτύπημα ο νέος έπεσε αμέσως κάτω νεκρός.

Ο Ηρακλής, μετανιωμένος για την πράξη του, πήρε τη γυναίκα του και το παιδί του και έφυγαν μακριά. Όταν έφτασαν στον ποταμό Εύηνο, τον βρήκαν πλημμυρισμένο και δεν μπορούσαν να περάσουν απέναντι.

Τότε παρουσιάστηκε μπροστά τους ένας Κένταυρος, ο Νέσσος, που είχε ανθρώπινο κεφάλι και σώμα αλόγου, και είπε στον Ηρακλή ότι μπορούσε να τους περάσει απέναντι.

«Σύμφωνοι», του είπε ο Ηρακλής, «πάρε τη γυναίκα μου και το παιδί μου στη ράχη σου. Εγώ θα περάσω κολυμπώντας».

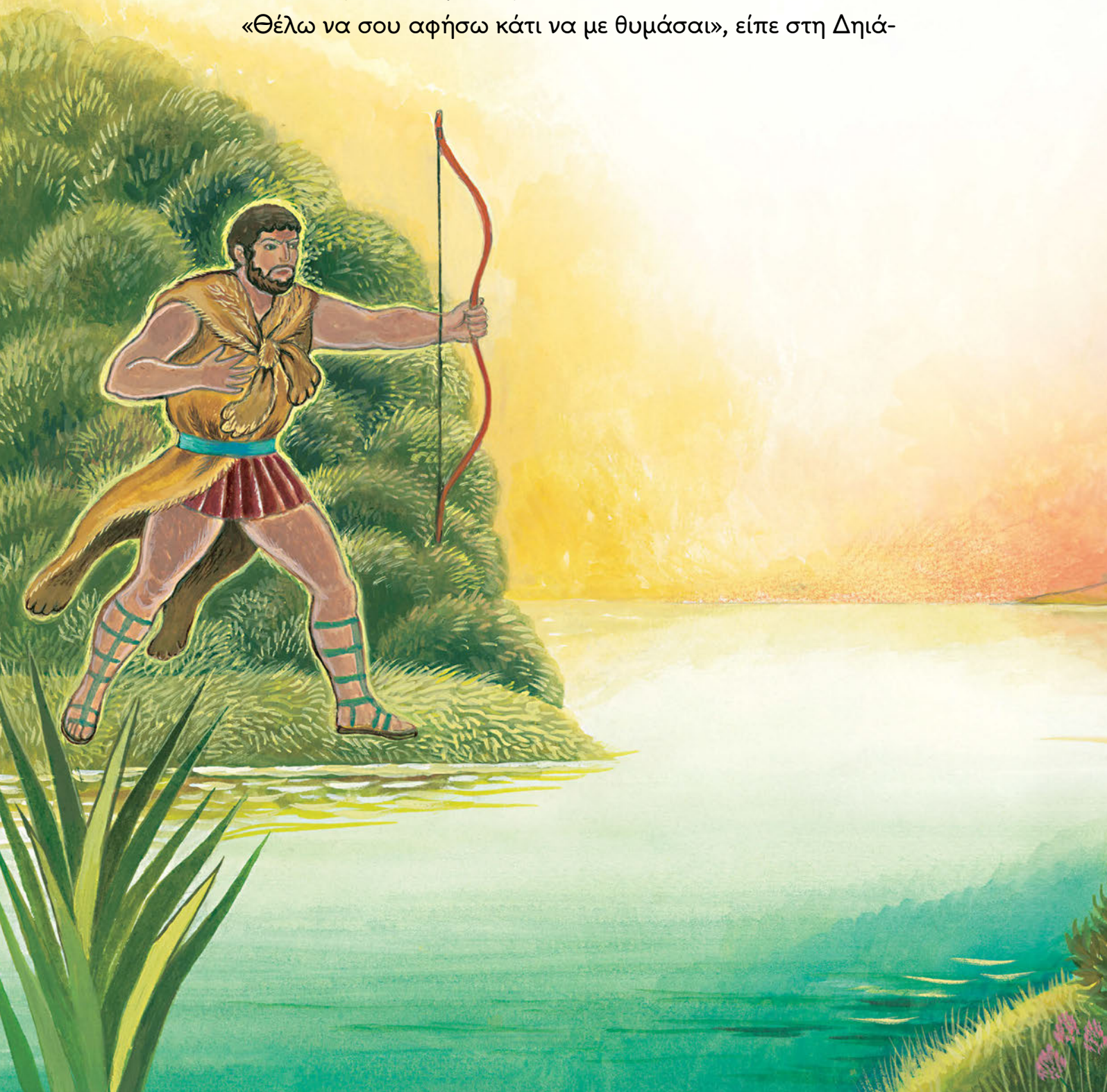
Ο Νέσσος πήρε τη Δηιάνειρα και τον γιο της στη ράχη του, μπήκε στο ποτάμι και πέρασε στην απέναντι όχθη.

Ο Ηρακλής κολύμπησε για να περάσει κι αυτός απέναντι. Ξαφνικά, άκουσε τη Δηιάνειρα να φωνάζει δυνατά και να ζητά βοήθεια. Είδε τον Νέσσο να έχει αφήσει στο έδαφος τον Ύλλο και, έχοντας τη Δηιάνειρα στη ράχη του, να τρέχει με καλπασμό.

Ο Ηρακλής κατάλαβε ότι ήθελε να την απαγάγει. Τον σημάδεψε με το τόξο του κι ένα φαρμακερό βέλος τον βρήκε στην πλάτη. Ο Νέσσος έπεσε κάτω και, καθώς ξεψυχούσε, σκέφτηκε να εκδικηθεί τον Ηρακλή.

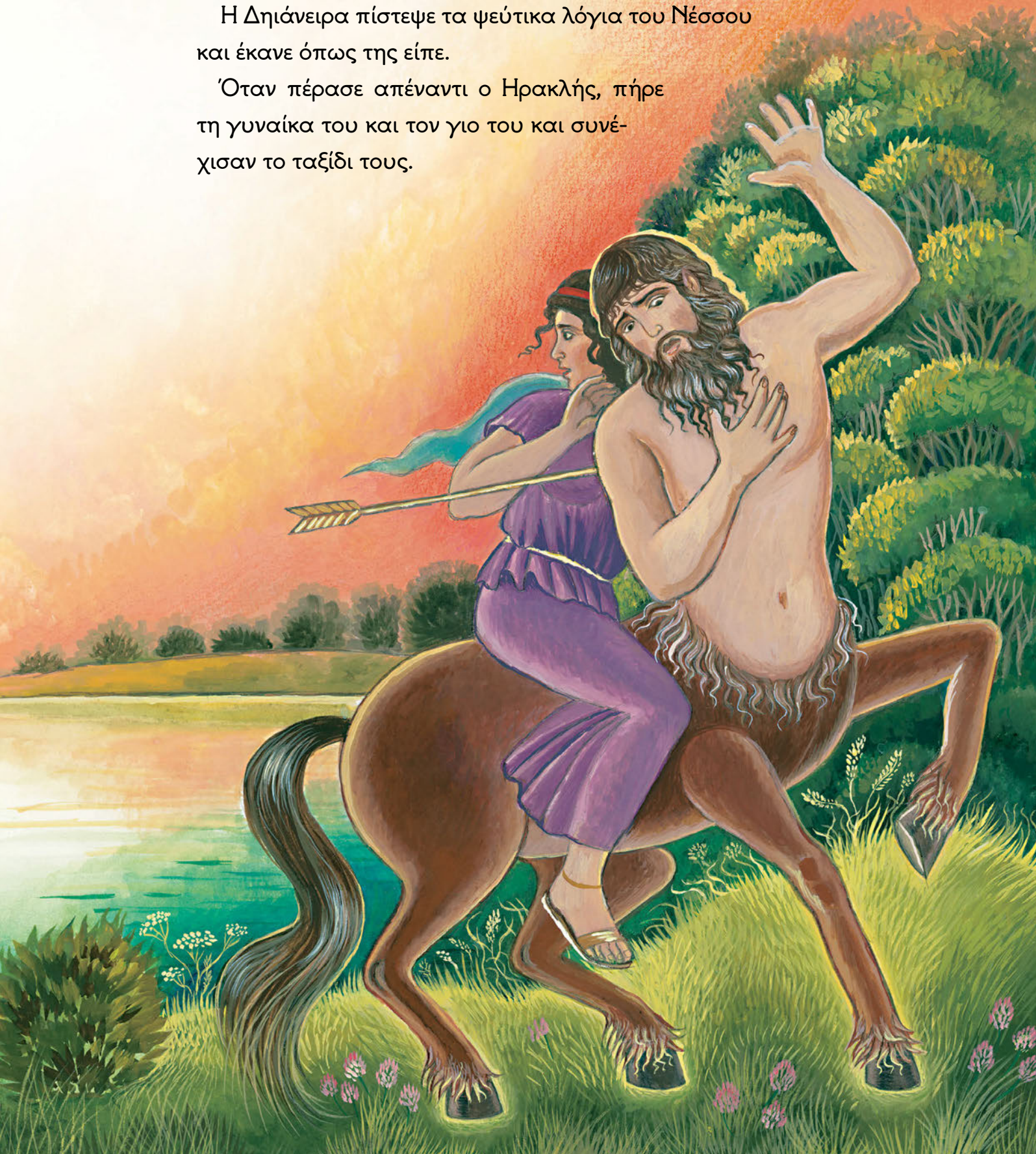
«Θέλω να σου αφήσω κάτι να με θυμάσαι», είπε στη Δηιά-

νειρα. «Μάζεψε λίγο από το αίμα μου και φύλαξέ το. Αν κάποια μέρα ο Ηρακλής θελήσει να σε εγκαταλείψει για μια άλλη γυναίκα, να αλείψεις με αυτό τον χιτώνα του και να του τον δώσεις να τον φορέσει. Τότε θα σε αγαπήσει ξανά και θα σου είναι πιστός για πάντα».

Η Δηϊάνειρα πίστεψε τα ψεύτικα λόγια του Νέσσου και έκανε όπως της είπε.

Όταν πέρασε απέναντι ο Ηρακλής, πήρε τη γυναίκα του και τον γιο του και συνέχισαν το ταξίδι τους.

Ο θάνατος του Ηρακλή

Ο Ηρακλής γυρνούσε πολύ καιρό με τη γυναίκα και το παιδί του από τόπο σε τόπο ώσπου έφτασε στην πόλη Τραχίνα της Φθιώτιδας. Κάποια μέρα βρέθηκε στο βουνό Οίτη. Εκεί θέλησε να προσφέρει θυσία στον βωμό του Δία. Έστειλε έναν σύντροφό του, τον Λίχα, να ζητήσει από τη Δηιάνειρα να του δώσει έναν καθαρό χιτώνα.

Ο Λίχας βρήκε τη Δηιάνειρα και της είπε τι ζήτησε ο άντρας της να του πάει. Της είπε επίσης ότι ο Ηρακλής είχε μαζί του και την όμορφη βασιλοπούλα Ιόλη. Την είχε αιχμαλωτίσει σε μια εκστρατεία που είχε κάνει. Η Δηιάνειρα ζήλεψε και έδωσε στον Λίχα έναν χιτώνα αφού πρώτα τον έβρεξε στο αίμα του Νέσσου.

Ο Λίχας επέστρεψε στην Οίτη και έδωσε στον Ηρακλή τον χιτώνα. Αυτός τον φόρεσε και άναψε μια μεγάλη φωτιά για να κάνει τη θυσία στον Δία. Τότε, το δηλητηριασμένο αίμα του Νέσσου απλώθηκε στο σώμα του. Ο χιτώνας κόλλησε πάνω του και το δηλητήριο έκαιγε τις σάρκες του.

Ο Ηρακλής προσπαθούσε να βγάλει τον χιτώνα, αλλά δεν μπορούσε. Έτσι, έφτιαξε ένα σωρό από ξύλα και ανέβηκε πάνω. Ζήτησε από τους φίλους του να βάλουν φωτιά στον σωρό, για να καεί και να γλιτώσει από τους πόνους. Όμως, κανείς από τους συντρόφους του δεν ήθελε να κάνει κάτι τέτοιο.

Στο τέλος τον λυπήθηκε ο Φιλοκτήτης και αποφάσισε να βάλει φωτιά στα ξύλα. Ο Ηρακλής τον ευχαρίστησε και του χάρισε το τόξο του και τη φαρέτρα με τα φαρμακερά βέλη.

Ο Φιλοκτήτης έβαλε φωτιά στον σωρό με τα ξύλα. Οι φλόγες
δυνάμωσαν και κύκλωσαν τον άτυχο ήρωα. Ξαφνικά, κατέ-
βηκε από τον ουρανό ένα μεγάλο φωτεινό σύννεφο, σταλμένο
από τον Δία. Τύλιξε τον Ηρακλή και τον ανέβασε ψηλά στον
Όλυμπο, όπου έμεινε για πάντα μαζί με τους θεούς.

Γλωσσάρι

Αμβροσία: Η τροφή των θεών.

Νέκταρ: Το ποτό των θεών.

Τρίποδας: Κάθισμα που στηρίζεται σε τρία πόδια.

Κορμοστασιά: Η στάση του ανθρώπινου σώματος, είτε όταν στέκεται είτε όταν κινείται, η εξωτερική του εμφάνιση, το παρουσιαστικό του.

Απόκρημνα: Απότομα, κοντά σε γκρεμό, δύσκολα να τα περπατήσεις.

Γοργοπόδαρα: Με γρήγορα πόδια, γρήγορα στο τρέξιμο.

Μεταλλουργία: Οι εργασίες που χρειάζονται για την παραγωγή μετάλλων.

Σιδηρουργός: Ο τεχνίτης που χρησιμοποιεί το σίδηρο για να φτιάξει σιδερένια αντικείμενα.

Καμίνι: Κλειστός χώρος όπου καίει φωτιά και κάνει τόση ζέστη, ώστε μπορούν να λιώσουν τα μέταλλα.

Λαβίδα: Εργαλείο όπως, για παράδειγμα, η τανάλια ή η τσιμπίδα για εργασίες όπως το πιάσιμο, το σφίξιμο κ.λπ.

Αμόνι: Σιδερένια βάση πάνω στην οποία ο τεχνίτης επεξεργάζεται τα διάφορα μέταλλα.

Κρόταλα: Κρουστά όργανα από ξύλο, μέταλλο ή άλλο υλικό. Αποτελούνταν από δύο κομμάτια που τα χτυπούσαν μεταξύ τους με τα δάχτυλα κρατώντας τον ρυθμό.

Ημίθεος: Έτσι λεγόταν ο μυθικός ήρωας (π.χ., ο Ηρακλής, ο Θησέας) που ο ένας από τους δύο γονείς του ήταν θεός.

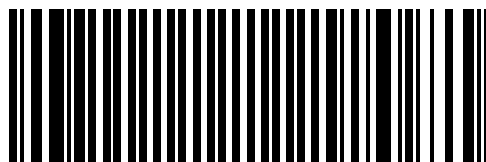
Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία.

Το παρόν βιβλίο σύμφωνα με τις Υπουργικές Αποφάσεις 142611/ΓΔ4 – 28/11/2024 και 145275/ΓΔ4 – 04/12/2024 θα διανεμηθεί δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία της χώρας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, άνευ γραπτής άδειας σύμφωνα με τη νομοθεσία περί προστασίας πνευματικών δικαιωμάτων.

Κωδικός Βιβλίου: 0-10-0248
ISBN 978-960-06-6493-5

(01) 000000 0 10 0248 5